

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Бургас, 22.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла М. Цолова

Членове: Петя Ив. Петрова Дакова
Мая П. Величкова

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
в присъствието на прокурора Г. Хр. Х.
като разгледа докладваното от Петя Ив. Петрова Дакова Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20222000600023 по описа за 2022
година

С присъда № 18/11.11.2021г., постановена по НОХД № 216/2020г., Окръжен съд – Сливен е признал подсъдимия ИВ. СЛ. К., роден на ... г. в с.Камен, общ. Сливен, обл. Сливен, ЕГН: *****, за виновен в това, че на 01.10.2019 г. в гр. Сливен, при управление на МПС „ДАФ ФХ“, модел „95430“, с рег. № СН ... КА, с прикачено към него ремарке – тип „гондола“ с ДК № СН ... ЕЕ, собственост на „Мелница Сливен“ АД – гр.Сливен, нарушил правилата за движение, визирани в чл.5, ал.1, т.1 от ЗДвП и по непредпазливост причинил смъртта на М. Д. З.а, ЕГН:*****, поради което и на основание чл.343, ал.1, б. „в“, предл.1, вр. чл.342, ал.1 от НК и чл.55, ал.1, т.1 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от една година, изпълнението на което отложил на основание чл.66, ал.1 от НК за изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание [чл.343г, вр. чл.37, ал.1, т.7 от НК](#), съдът е лишил подсъдимия И.К. от правото да управлява моторно превозно средство за срок от една година.

Съдът е осъдил подсъдимия И.К. да заплати направените по делото разноски, както следва: сумата от 435,30 лева по сметка на ОД МВР Сливен; сумата от 563,30 лева по сметка на Окръжна прокуратура Сливен и сумата от 223,30 лева по сметка на Сливенския окръжен съд.

Осъдил е подсъдимия И.К. да заплати на частните обвинители М. Б. З., М. М. АТ., Л. М. Й., Б. М. З., Л. ХР. ХР., Б. Д. ХР., АС. Д. ХР. и Р. Д. В. направените по делото разноски за повереник в досъдебното производство в размер на по 500 лева за всеки един от тях, както и отделно на частните обвинители М. Б. З. и Б. М. З. общо сумата от 2500 лева, представляващи направените от тях разноски за повереник в съдебното производство.

С присъдата съдът се е разпоредил и с иззетите по делото веществени доказателства – товарна композиция – влекач „ДАФ ФХ“, модел „95430“, с рег. № СН ... КА, с прикачено ремарке – тип „гондола“ с ДК № СН ... ЕЕ, собственост на „Мелница Сливен“ АД, оставени на съхранение в Сектор КАТ при ОД на МВР – Сливен, постановявайки, след влизане в сила на присъдата да се върнат на представляващо дружеството лице или упълномощен представител.

В предвидения от закона срок срещу присъдата са подадени въззивни жалби от: адвокат Н.Д. от САК, защитник на подсъдимия ИВ. СЛ. К.; адвокат М.А. от АК-Ямбол, защитник на подсъдимия ИВ. СЛ. К. и от адвокат А.Б. от САК, в качеството му на повереник на частните обвинители М. Б. З., Б.М. З., М. М. АТ., Л. М. Й., АС. Д. ХР., Б. Д. ХР., Л. ХР. ХР. и Р. Д. В..

В жалбата на адвокат Н.Д. от САК, защитник на подсъдимия ИВ. СЛ. К. е заявено бланкетно оплакване за неправилност на присъдата поради необоснованост на същата и противоречието ѝ с процесуалните правила и материалния закон. Направено е искане за отмяна на присъдата и постановяване на нова-оправдателна такава, алтернативно изменяване на акта и намаляване размера на наложените на подсъдимия наказания лишаване от свобода и лишаване от правоуправление.

В допълнително писмено изложение, подадено от защитника - адв.Д. в срока по чл. 320 ал.4 от НПК, са развити пространни съображения в подкрепа на оплакването за неправилност на атакувания акт. Твърди се, че от мотивите към присъдата не става ясно какво съдът приема като място на настъпване на произшествието – дали се касае за УПИ или част от улица „Пирин“. Защищава се теза, че подсъдимият не е извършил нарушение на законоустановени правила като е придвижил камиона напред на тласъци с вдигната „гондола“, тъй като няма правнорегламентирана забрана за това. Изтъква се, че съдът е изпаднал във вътрешно противоречие като е приел от една страна неправилност на действията на подсъдимия по придвижване на камиона на тласъци, а от друга, че за да се изсипе товарът е необходимо да се разклати гондолата, като по този начин се предизвикат инерционни сили, които да доведат до изпадането му. Като неверен и противоречащ на заключението на вещото лице У. се сочи изводът на съда, че гондолата се е обърнала само и единствено в резултат на действията на подс.К.. Неправилна интерпретация се твърди, че съдът е направил и на заключението на вещото лице относно видимостта на водача К. в огледалата за обратно виждане. Поддържа се, че подсъдимият не е имал физическата възможност да наблюдава непрекъснато

обстановката в района на сметището, а също и че последният не е имал такова дължимо поведение. Акцентираща се върху факта, че други трима души са имали задължението да наблюдават терена и да подпомагат подсъдимия в разтоварването, за които се сочи, че въпреки по-добрата им видимост, също не са успели да забележат пострадалата. Изразява се недоволство от решението на съда да кредитира показанията на разпитаните свидетели, въпреки направеното възражение за негодност на част от тези гласни доказателствени източници. Сочи се, че съдът е пропуснал да обсъди Инструкцията за безопасна работа при товаро-разтоварна дейност с автомобили и ремаркета, утвърдена със заповед от 07.11.2018г. на изпълнителните директори на „Мелница Сливен“ АД и по конкретно т.25 и т.27 от същата, съгласно които товаро-разтоварната дейност е забранена само, когато има вятър. Твърди се, че съдът не е имал основание да не кредитира приложените по делото видеозаписи на местопроизшествието, които дават ясна картина на обстановката, при която то е настъпило. Обсъждайки в подробен план констатациите на съда, касаещи действията на подсъдимия, за които приема, че стоят в причинна връзка с настъпИ. общественонеопасен резултат, а именно – придвижването на камиона на тласъци, защитникът поддържа твърдение, че в ЗДвП няма правна норма, която да забранява подобни действия на водача. Забрана за придвижване на камиона с вдигната гондола изтъква, че не е поставена и от завода производител. Поради това и като оспорва приложимостта в казуса на общата разпоредба на чл.5, ал.1, т.1 от ЗДвП, намира, че липсва законово правило, за което да се приеме, че е било нарушено от подсъдимия в дейността му по управление на процесното МПС. Развивайки по-нататък конкретни съображения в подкрепа на тезата, че се касае за случайно деяние по смисъла на чл.15 от НК, защитникът счита, че отказът на съда да признае подсъдимия за невинен на това основание, е неправилен. В допълнението към жалбата е формулирано и ново искане за защитата, а именно - за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане поради допуснати в хода на досъдебното производство съществени нарушения на процесуалните правила, в частност – несъответствие на обвинителния акт с изискванията на чл. 246 от НПК.

В жалбата на защитника - адвокат М.А. от АК-Ямбол и допълнението към нея се поддържа, че присъдата на ОС-Сливен е незаконосъобразна, необоснована и несправедлива, постановена при нарушение на материалния и процесуалния закон. Заявено е искане за оправдаване на подсъдимия. Твърди се, че първостепенният съд е направил некачествен и превратен анализ на доказателствената съвкупност, довело до неправилни фактически и правни изводи и неправилно приложение на материалния закон. Излагат се доводи за едностранност и избирателност в оценъчната дейност на решаващия съд, както и често позоваване от последния на собствената му логика, в разрив с изискванията на чл.14 от НПК. Твърди се, че доказателственият анализ не отговаря на изискванията на чл.305, ал.3 от НПК, тъй като съдът е кредитирал само тези доказателства и само в тези им части, които обслужват

обвинителната теза. Акцентираща се върху показанията на свидетеля Г.Г., за които се изтъква, че съдът не само е кредитирал избирателно, в определени части, пресъздаващи чутото от него при беседа с подсъдимия, но и е интерпретирал твърденията му за начина на изсипване на отпадъците по свой начин, без да изясни допълнително какво е вложеното в тях съдържание. С позоваване на практика на ВКС се подчертава, че показанията на този свидетел в частта им, в която се пресъздава признание на подсъдимия по фактите на обвинението, нямат годността да установят релевантни за делото факти. Възражава се срещу съдържанието на мотивите с довод, че съдът се е ограничил в това да изброи доказателствените източници, без да изложи ясни и подробни аргументи за доказателствената основа на възприетите фактически изводи. Изложените в мотивите аргументи се сочи, че са общи, декларативни и неубедителни. Възражава се също срещу подхода на съда при оценка на изготвената и изслушана по делото АТЕ, като се твърди, че обсъждането ѝ е сведено до най-общо представяне на изводите на експерта, на каквато база е направено и заключение за допуснато от подсъдимия нарушение на чл.5, ал.1, т.1 от ЗДВП, както и е отхвърлена тезата за случайно деяние по чл.15 от НК. Твърди се, че при изслушване на вещото лице в съдебно заседание една съществена част от отговорите, дадени в заключението са претърпели промени, а друга - не са получили отговор поради това, че такива задачи не са били поставяне на експертизата. При собствена интерпретация на представеното по делото експертно заключение по АТЕ се дефинира комплекс от въпроси, за които се изтъква, че се явяват значими такива за правилното решаване на делото и доколкото съдът не е положил усИ. да ги изясни по експертен път, крайните му изводи за виновно поведение на подс.К. се явяват необосновани, съответно материалният закон е приложен неправилно. С горните аргументи и на основата на конкретно цитирани разяснения на вещото лице в съдебно заседание, се мотивира необходимост от назначаване на допълнителна АТЕ. Декларира се също явна несправедливост на наложеното наказание.

В жалбата, изходяща от повереника на частните обвинители - адвокат А.Б. от АК-София, се съдържа бланкетно оплакване за неправилност на постановения съдебен акт поради явна несправедливост на отмереното наказание. Направено е искане пред въззивния съд да измени присъдата и да увеличи размера на наказанията лишаване от свобода и лишаване от право да се управлява МПС до максималния такъв, предвиден за съответното престъпление.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на Апелативна прокуратура – Бургас ангажира становище за неоснователност на подадените жалби. Счита, че първоинстанционният съд правилно е изяснил фактите по делото, като подробно е обсъдил всички доказателствени източници, тяхната относимост и достоверност. Намира за безспорно установено по делото, че ПТП е станало поради движение на товарния автомобил, управляван от подсъдимия, докато гондолата, е била вдигната в

най-горното положение, в каквато насока сочи, че са безпротиворечивите показания на разпитаните по делото свидетели. Споделя подхода на съда в оценката на изготвената и изслушана в съдебно заседание АТЕ, заключението по която счита, че почива на всички обективни данни по делото и дава отговори на значимите за процеса въпроси относно техническите причини за възникване на ПТП. Изразява несъгласие с тезата на защитата за наличие на хипотеза по чл.15 от НК. Намира определеното наказание при приложението на чл.55 от НК за справедливо, като изтъква, че в процеса по индивидуализацията му съдът правилно е отчетел тежестта на извършеното деяние и степента на обществена опасност на личността на дееца, като напълно основателно е приел наличието на съпричиняване на общественоопасния резултат от страна на самата пострадала. С горните съображения, прокурорът предлага атакуваната присъда да бъде потвърдена изцяло.

Частните обвинители М. Б. З., Б. М. З., М. М. АТ., Л. М. Й., АС. Д. ХР., Б. Д. ХР., Л. ХР. ХР., Р. Д. В. се явяват пред въззивната инстанция лично и с упълномощения си повереник - адвокат А.Б. от АК-София.

Повереникът поддържа подадената жалба ведно с изложените в нея съображения. Счита, че определеното от съда наказание с приложение на чл.55 от НК не съответства на степента на обществена опасност на извършеното от подсъдимия деяние. Намира, че без основание не са отчетени като отегчаващи вината обстоятелства предходните нарушения на правилата за движение от страна на подсъдимия, за които същият е бил санкциониран по административен ред. Оспорва подхода на съда в оценката на смекчаващите отговорността на дееца обстоятелства, като счита, че констатацията за оказано съдействие от подсъдимия при разследването не съответства на обективните данни по делото. Намира от друга страна, че съдът е придал необосновано голяма тежест на данните, свидетелстващи за семейна и трудова ангажираност на подсъдимия. Възразява срещу отчетеното от съда съпричиняване на тежкия резултат от страна на пострадалата с твърдение, че същата се е придвижвала в района на произшествието напълно правомерно. Застъпва разбиране, че справедливият подход при санкционирането на подсъдимия налага на същия да бъде определено наказание около средния размер, предвиден за съответното престъпление, а именно четири години лишаване от свобода.

В личната си позиция пред съда частните обвинители заявяват, че се присъединяват към становището на своя повереник.

Пред въззивния съд подсъдимият И.К. се явява лично и с упълномощения си защитник – адвокат М.А. от АК-Ямбол. Последната поддържа подадените въззивни жалби ведно с допълненията към тях. Ангажира позиция, че постановената осъдителна присъда не е обезпечена доказателствено съобразно изискването на чл. 303, ал.2 от НПК. Счита, че общата разпоредба на чл.5 от ЗДвП не би могла да запълни бланкета на чл.343

от НК, както е приел съдът. Поддържайки, че в казуса не е даден отговор на въпроса какво е било дължимото поведение на подсъдимия, във връзка с неизпълнението на което се е достигнало до настъпване на вредоносния резултат, защитникът пледира за недоказана вина на същия в причиняването на смъртта на пострадалата. Подчертава, че в дейността си по разтоварване на процесните отпадъци подсъдимият е бил подпомаган от други три лица, които по никакъв начин не са му сигнализирали за наличие на опасност – преминаване в района на човек, за да бъде преустановена от негова страна започната работа. С горните доводи защитникът моли за постановяване на оправдателна присъда с приложение на чл.15 от НК. В алтернативен план, на основата на развити съображения за явна несправедливост на наказанието, наложено на подс.К., защитникът пледира същото да бъде редуцирано по размер.

В личната си позиция пред съда подсъдимият И.К. заявява, че се присъединява към становището на своя защитник и моли да бъде оправдан.

Трите въззивни жалби по делото са подадени от лица, които съгласно чл. 318, ал. 6 от НПК имат право на жалба, в посочения в чл. 319, ал. 1 от НПК петнадесетдневен преклузивен срок за обжалване, срещу оспорим по реда на въззивния контрол съдебен акт, поради което същите се установяват като процесуално допустими. Разгледани по същество, жалбите на защитниците се явяват частично основателни, а жалбата на повереника - неоснователна.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и извърши цялостна проверка на оспорената присъда в рамките на правомощията си по чл. 314 НПК, намери следното:

По естеството на оплакванията следва да се отговори най-напред на доводите, формулирани в допълнителното писмено изложение към жалбата на защитника – адвокат Н.Д. за допуснатото съществено процесуално нарушение във фазата на досъдебното производство, изразяващо се в нередовност на внесения в съда обвинителен акт – несъответствие на същия с изискванията на чл. 246 ал.2 от НПК. Оспорвайки процесуалната годност на сезиращия съда акт на прокурора, защитникът на подсъдимия прави оплакване, че в обстоятелствената част на същия не са описани признаците на конкретно извършено от подсъдимия нарушение на правилата за движение по пътищата, вместо което е налице единствено буквален препис на текста от закона. Поддържа също, че в обвинителния акт са представени противоречиви данни относно мястото на настъпване на процесното ПТП, водещо до неяснота дали се касае за част от улица „Пирин“ или УПИ №67338.605.44.

Относно така заявените от защитника доводи следва да се посочи, че същите не подлежат на разглеждане от въззивния съд, поради настъпила по силата на чл. 248 ал.3 от НПК законова преклузия. Подобни възражения, засягащи процесуалната годност на внесения в съда обвинителен акт, видно

от съдебния протокол, удостоверяващ проведено на 11.09.2020 г. пред първоинстанционния съд разпоредително заседание, не са били поставени на обсъждане както от подсъдимия и неговите защитници, така и от останалите страни по делото / спр. л.69-71 от НОХД №216/2020 год. по описа на ОС-Сливен/. Тъкмо напротив, ангажирайки пред съда позиция по въпроса за допуснати в хода на досъдебното производство отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, засягащи правото на защита на подсъдимия / т.3 на чл. 248 от НПК/, двамата защитници ясно са заявили, че такива не са налице. Становището на защитата по обсъждания въпрос по т.3 на чл. 248 от НПК, както и по всички останали въпроси, предмет на обсъждане в разпоредителното заседание, е било подкрепено и от самия подсъдим в заявената му лична позиция пред състава на съда. Отчитайки еднопосочните позиции на страните по въпроса за процесуалната законосъобразност на проведеното досъдебно производство и след извършена собствена проверка на дейността на компетентните органи в тази фаза на процеса, съдът е приел, че процесуални нарушения от категорията на изведените в чл. 249 ал.4 т.1 и т.2 от НПК, не са допуснати, в какъвто смисъл се е произнесъл и с нарочен акт съобразно изискването на чл. 248 ал.5 от НПК. Определението на първостепенния съд не е било атакувано пред по-горната инстанция. Основавайки се по-нататък на заявеното от частното обвинение несъгласие за разглеждане на делото по реда на Глава 27 от НПК – в хипотезата на чл.371, т.1 от НПК, каквото искане е било направено от подсъдимия и защитниците, съдът е насрочил и разгледал делото по общия ред.

Пропускайки да направи своевременно възраженията си за допуснати на досъдебното производство нарушения на процесуалните правила, в частност изтъкнатите такива пред въззивния съд относно процесуалната годност на внесения в съда обвинителен акт, като страна в процеса, подсъдимият е обвързан с последиците по чл. 248 ал.3 от НПК. От друга страна, разпоредбата на чл. 320 ал.2 от НПК също въвежда ограничение за страните, атакували първоинстанционния акт да правят възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в досъдебното производство, с изключение на тези, свързани с допускане, събиране, проверка и оценка на доказателствата и доказателствените средства. Ето защо, съобразявайки горната законова уредба, въззивният съд намери, че направените от защитата възражения, с които се претендира непригодност на обвинителния акт да очертае ясно и безпротиворечиво предмета на доказване по делото, са несвоевременни и не държат сметка за новоприетите процесуални правила (обн., ДВ, бр. 63 от 2017 г. в сила от 5.11.2017 г.).

Независимо от горното, за пълнота съдът ще посочи, че при запознаване със съдържанието на обвинителния акт не констатира да са налице непълноти и противоречия в същия по отношение на фактите и обстоятелствата, които защитата изтъква в жалбата. Представяйки обвинителната си теза, прокурорът ясно е недвусмислено е очертал

фактическите действия на подсъдимия в дейността му по управление на МПС, обосновал е допуснатите от последния нарушения на пътните правила, които са елемент от каузалния комплекс, предизвикал престъпния резултат. Не е налице също и неяснота при посочване мястото на настъпване на ПТП така, както защитата претендира. В този смисъл и възраженията, насочени срещу процесуалната изрядност на прокурорския акт, не могат да бъдат приети за основателни.

Неоснователно е и оплакването за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липса на мотиви по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2 НПК. Принципно положение е, че мотивите на съдебния акт следва да обективират вътрешното убеждение на съда, да съдържат фактически обстоятелства, такива, каквито са били приети за установени, анализ и преценка за допустимостта и относимостта на доказателствените материали, правните съображения за взетото решение и отговор на направените от страните възражения /чл. 305, ал. 3 от НПК/. Посочените изисквания относно съдържанието на съдебния акт в конкретния случай са били изцяло съобразени от първата инстанция. В мотивите към атакуваната присъда са изложени съображения, с оглед на които съдът е счел за безспорно установени релевантните за спора обстоятелства, доказателствата, подкрепящи възприетите факти, както и правните съображения за взетото решение. Не е пренебрегнато и задължението за обсъждане на противоречивите доказателства, с посочване кои от тях се кредитират и защо, на кои не се дава вяра и по какви причини. Поради това и възраженията на защитата отнесено към съдържанието на мотивите, с твърдение за формалност и бланкетен характер на същите, въззивният съд прецени като неоснователно.

Съобразявайки горното, настоящият състав на БАС заключи, че в хода на воденото наказателно производство и при постановяване на атакуваната присъда не са допуснати такива нарушения на процесуалните правила, които да се квалифицират като съществени и да представляват основания за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане, съгласно чл. 335 ал.2 вр. чл. 348 ал.3 от НПК. Това налага наведените в жалбата следващи оплаквания, а именно: за необоснованост на присъдата, неправилно приложение на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание да бъдат разгледани по същество.

Съдебното производство пред първоинстанционния съд се е развило по общия ред съгласно правилата, уредени в Глава XX от НПК. В рамките на проведеното пред ОС-Сливен съдебно следствие, при спазване на установените в НПК процесуални изисквания, са събрани достатъчно по обем доказателства, нужни за правилното решаване на делото. Настоящият състав на въззивния съд не констатира допуснати съществени нарушения при извършената от ОС-Сливен проверка и оценка на доказателствата и доказателствените източници. При извеждане на значимите за обективната и

субективна съставомерност на поведението на подсъдимото лице обстоятелства, са спазени изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, поради което не са налице пороци, които да поставят под съмнение правилността на формиране на вътрешното убеждение на съда. Фактическите изводи са обосновани въз основа на доказателствените факти, изведени от гласните, писмените и веществените доказателства и доказателствени средства, като същите са подложени на прецизен и задълбочен анализ. Като втора инстанция по фактите и предвид възраженията в жалбите, настоящият състав извърши внимателна преценка на събраните пред първостепенния съд доказателства и при този анализ не намери основания за съществена промяна на възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка. Фактите по отношение на съществените за отговорността на подсъдимия обстоятелства, са правилно установени и касаят следното:

Подсъдимият ИВ. СЛ. К. е роден на ... г. в с.Камен, общ. Сливен, обл. Сливен, завършил е средно образование, женен, работи в „Мелница Сливен“ АД като шофьор на тежкотоварен автомобил над 12 тона, не е осъждан. Същият е правоспособен водач на МПС от 1983 година, притежаващ към датата на деянието валидно свидетелство за управление на МПС №284059821 за категории – С, В, DE, М, D, AM, ТКТ, BE, CE, издадено от ОД МВР - Сливен, валидно до 27.08.2024г. Като водач на МПС подс.К. е санкциониран по административен ред за извършени нарушения на Закона за движение по пътищата /движение с несъобразена скорост; техническа неизправност на МПС; управление на МПС, необозначено със съответните опознавателни знаци; управление на МПС, което не е минало задължителен периодичен преглед за проверка на техническата изправност; неизползване на обезопасителен колан и неизползване на светлоотразителна жилетка при аварийно спиране/, с издадени срещу него две наказателни постановления и четири фиша /спр. т.1, л.165 от ДП/. Във връзка с упражняваната от подсъдимия трудова дейност същият е преминал курс за професионална компетентност и работа с товари, с полагане на изпит пред Държавна автомобилна инспекция.

С трудов договор №16/30.06.2010 г. поде. К. бил назначен на работа в „Мелница Сливен“ АД, на длъжност - шофьор на тежкотоварен автомобил над 12 тона /спр. т.1, л.89-90 от ДП/. Сред основните трудови задължения на последния по длъжностна характеристика се включвали извършване на превоз на товари за нуждите на дейността на предприятието и с предоставени му от работодателя превозни средства, както и извършване преглед на техническото състояние на превозни средства преди изпълнение на курса /спр. т.1, л.91-93 от ДП/. Като работещ в Структурно звено „Транспорт“ към предприятието - „Мелница Сливен“ АД подс.К. бил пряко подчинен на ръководителя на това звено - свид. Д.С., заемащ длъжността „Специалист доставки“ /спр. т.1, л.94-98 от ДП/.

На 01.10.2019г. на подс.К. бил предоставен за управление товарен

автомобил „ДАФ ФХ“, модел „95430“ с рег.№ СН ... КА, с прикачено към него ремарке – тип „гондола“ с ДК № СН ... ЕЕ, собственост на „Мелница Сливен“ АД. На същата дата свид. Д.С. като пряк ръководител на подсъдимия, възложил на последния да натовари и извози битови отпадъци от територията на предприятието. В изпълнение на работата, след създадена организация от страна на свид.С., подс.К. заедно със свидетелите О. Х. и Ш.М., натоварили влекача с прикаченото към него ремарке и придружавани от С. извършили един курс до нерегламентирано сметище в кв.„Надежда“, намиращо се на около 50 метра от портала на „Мелница Сливен“ АД. След като част от отпадъците били изхвърлени на сметището, подсъдимият и придружаващите го лица се върнали отново в района на предприятието, за да натоварят и останалата част от тях.

Настоящият съд констатира неточност на даденото от първата инстанция описание на територията, на която е възникнало процесното ПТП, която води до неправилното разбиране, че улица „Пирин“ № 1 съответства на УПИ 1 с идентификатор 67338.605.44. Видно от данните, съдържащи се в огледния протокол за мястото на ПТП и фотоалбум към него (спр. т.1, л.20-29 от ДП), писмо, изх.№ 1100-3808/1 от 17.10.19г. на Община Сливен и приложените към него скици (спр. т.1, л.62-65 от ДП), както и от скицата, изготвена от вещото лице доц. д-р инж. Х. У. по АТЕ, който лично е извършил оглед на местопроизшествието непосредствено след инцидента, следва да се разграничат две съседни площи, върху които се простира незаконното сметище – общинска улица „Пирин“, в участъка на № 1, върху която се е намирал тежкотоварния автомобил към момента на инцидента и УПИ 1 с идентификатор 67338.605.44 по КККР – гр. Сливен, собственост на Община Сливен, предназначен за изграждане на „Комплекс за образование“ /неосъществено мероприятие/, на територията на който е и фиксирана падналата гондола, затиснала тялото на пострадалата М. З.а. Достъпът до поземлен имот с идентификатор 67338.605.44 по КККР – гр. Сливен съгласно цитираното писмо от Община-Сливен, се осъществява чрез общинска улица с идентификатор 67338.605.46 по КККР – гр. Сливен / по данни от скицата на л.64, т.1 от ДП - ул. „Пирин“/, като около поземления имот не са поставени пътни знаци или табели. Процесната общинска ул.„Пирин“ преди години била главен път в квартал „Надежда“, но в резултат от действията на живущите в района и на различни предприятия, участъкът на улицата около № 1 бил превърнат в нерегламентирано сметище. Въпреки разпръснатите отпадъци улицата била достъпна за преминаване на автомобили и пешеходци.

При предприятия на 01.10.2019г. след 15:30ч. втори курс на извозване на отпадъци от територията на предприятието, подс. К. отново бил придружен от прекия си ръководител – свид. Д.С. и от другите двама служители в дружеството – свидетелите О. Х. и Ш.М.. Задачата на последните била да осигурят по-голяма безопасност при разтоварването предвид известните прояви на живущите в квартала в подобни случаи, а именно опитите им да качват в движение на ремаркетото, за да се доберат до

отпадъците.

Придвижвайки товарния автомобил по улица „Пирин“ в кв. „Надежда“, подсъдимият паркирал влекача с ремаркетото на заден ход, като кабината на автомобила била насочена към пресечката, свързваща входа на предприятието на „Мелница Сливен“ АД с ул. „Пирин“, а задната му част с гондолата - към квартал „Надежда“. Влекачът бил позициониран на улицата по такъв начин, че преминаването покрай него на пешеходци можело да се извърши или по пътя откъм ул. „Крали Марко“ или по ул. „Пирин“, като се премине пред предната част на влекача. След като автомобилът преустановил движението си, преди предприемане на дейността по разтоварване на превозваните отпадъци, свид. С. дал разпореждане на другите двама свидетели - Х. и М. каква позиция да заемат, за да обезопасят терена от преминаващи хора.

За да извърши разтоварване, подс. К. предприел повдигане на гондолата чрез хидравличната система - стартирал механизма за повдигане на контейнера на ремаркетото, който се намирал от лявата страна до вратата на водача и представлявал ръчка (джойстик), позволяваща повдигането му на различна височина. Част от отпадъците били разтоварени, но се образувала „тапа“, пречатваща пълното изпадане на товара от ремаркетото. Подсъдимият предприел придвижване напред с товарния автомобил, като измествал същия „на тласъци“ /потеглял и спирал на няколко пъти/, достигайки до крайно положение, в което преустановил движението му. Целта на последния била да провокира разместването на товара и по този начин да реализира пълното му изсипване. Движението напред с автомобила подсъдимият извършил при вдигната в горно положение гондола въпреки, че като дългогодишен служител на „Мелница Сливен“ АД, заемащ длъжността шофьор на тежкотоварен автомобил над 12 тона, преминал успешно обучение за работа с товари и запознат с утвърдената от изпълнителните директори на дружеството Инструкция за безопасна работа при товаро-разтоварната дейност с автомобили и ремаркета, е бил наясно, че придвижването по този начин на автомобила крие риск от загуба на стабилност на композицията, пречатващо контрола върху превозното средство.

Движението на товарния автомобил с вдигната гондола, предизвикано от подсъдимия, довело до загуба на устойчивост на композицията и под допълнителното влияние на страничен вятър, вдигнатата в горно положение гондола започнала да се обръща и паднала на задната си странична повърхност.

По същото време, в което подсъдимият осъществил изместване напред на товарния автомобил „на тласъци“, пред него и от към дясната му страна преминаване предприела пострадалата М. З.а, която не се съобразила с извършваната в момента разтоварна дейност. Същата тръгнала да се придвижва през тясното пространство между дясната страна на влекача и бетонната ограда на сметището, заобиколила оградата, чиито край се намирал преди задната част на камиона и навлязла на територията на УПИ 1, на което

място гондолата при падането си я затиснала и причинила смъртта ѝ. Малко преди гондолата да се обърне и падне на земята, св.С., който наблюдавал обстановката в района на сметището, успял да възприеме преминаването на пострадалата в близост до товарната композиция, но поради динамиката на развитие на критичната ситуация, мерки за спасяването ѝ не били предприети.

Възприемайки възникналия инцидент, някой от множеството присъствали на мястото свидетели сигнализирани на тел.112. Сигнал за произшествието бил подаден и от свид. Г.В. - Изпълнителен директор на „Мелница Сливен“ АД.

На мястото на произшествието пристигнала дежурната оперативна група /ДОГ/ при ОД МВР-Сливен, екип на РДПБЗН - Сливен, както и медицински екипи. Осигурена била специална техника, с помощта на която обърнатото на страничната си повърхност ремарке на товарната композиция било повдигнато, при което се констатирала и смъртта на пострадалата М. З.а.

Пристигналият на местопроизшествието разследващ полицай, подпомогнат от екип - съдебен лекар, автоексперт и специалист - технически помощник, извършил оглед, за което бил съставен съответния протокол, както и изготвен фотоалбум на мястото на произшествието /спр. т.1, л.21-29 от ДП/.

На подсъдимия била извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство Дрегер Алкотест 7510 № ARBA 0163, което отчело отрицателен резултат. На същия бил издаден талон за медицинско изследване № 0012999, след което отведен в болнично заведение, където му е била взета проба кръв за химически анализ /спр. т.1, л.36-37 от ДП/.

Гореизложените фактически констатации, които не се отличават съществено от възприетите такива в мотивите на първоинстанционната присъда, въззивният съд направи въз основа на задълбочен анализ и собствена оценка на всички гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, както и експертни заключения, приобщени по делото по съответния процесуален ред, а именно: гласните доказателствени средства: показанията свидетелите Р.И.Р. /спр. л.126 гръб-128 от НОХД и приобщените по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК показания от 07.11.2019г. т.2, л.126-130 от ДП/, М.В.К. /спр. л.170 гръб-171 от НОХД/, Н.А. М. /спр. л.249-250 от НОХД и приобщените по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 и т.2, предл.2 от НПК показания от 01.10.2019г. т.1, л.40 от ДП/, Г.И.А. /спр. л.251-252 от НОХД и приобщените по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 и т.2 от НПК показания от 27.11.2019г. т.2, л.121-125 от ДП/, И-П- М. /спр. л.252-253 от НОХД и приобщените по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 и т.2, предл.2 от НПК показания от 30.10.2019г. т.2, л.80-84 от ДП/, Д.С. /спр. л.124-126 от НОХД и приобщените по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 и т.2, предл.2 от НПК показания от 01.10.2019г. т.1, л.45 от ДП и от 20.11.2019г. т.2, л.168-172 от ДП/, О. Х. /спр. л.171 гръб-174 от НОХД и приобщените по реда

на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК показания от 01.10.2019г. т.1, л.42 от ДП/, Ш.М. /спр. л.174 от НОХД/, Й.К. /спр. л.250 гръб-251 от НОХД и приобщените по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.2, предл.2 от НПК показания от 25.10.2019г. т.2, л.75-78 от ДП/, С.А. /спр. л.202-203 от НОХД и приобщените по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 и т.2, предл.2 от НПК показания от 13.11.2019г. т.2, л.131-134 от ДП/, Г.Г. /спр. л.201-202 от НОХД и приобщените по реда на чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.1 и т.2, предл.2 от НПК показания от 02.10.2019г. т.1, л.46 от ДП/, Г.В. /спр. л.204-205 от НОХД/, П.Й. /спр. л.175-175 от НОХД/, К.С. /спр. л.203 гръб-204 от НОХД/, В.В. /спр. л.197-200 от НОХД/, М.З. /спр. л.165 от НОХД/, М.А. /спр. л.166 от НОХД/, Л.Й. /спр. л.167 от НОХД/, Б.З. /спр. л.167 гръб от НОХД/, Л.Х. /спр. л.167 гръб от НОХД/, Б.Х. /спр. л.168-169 от НОХД и приобщените по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК показания от 14.11.2019г. т.2, л.135-138 от ДП/, А.Х. /спр. л.169-170 от НОХД и приобщените по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК показания от 14.11.2019г. т.2, л.153-156 от ДП/, Р.В. /спр. л.170 гръб-171 от НОХД/; писмени доказателствени средства: протокол за оглед на местопроизшествие /спр. т.1, л. 20-23 от ДП/, протокол за доброволно предаване /спр. т.1, л.34 от ДП/, протокол за оглед на веществени доказателства /спр. т.1, л.55-56 от ДП/; веществени доказателствени средства – фотоалбуми към протокол за оглед на местопроизшествие /спр. т.1, л. 24-29 от ДП/ и към протокол за оглед на веществени доказателства /спр. т.1, л.57-60 от ДП/, както и фотоалбум със всички снимки от местопроизшествието /спр. л.272-281 от НОХД/; писмените доказателства: справка от КАТ за нарушител/водач /спр. т.1 л.165 от ДП/, Удостоверение за наследници /спр. т.1, л.168-169 от ДП/, акт за смърт /спр. т.1, л.170 от ДП/ справка за съдимост /спр. т.2, л.214-215 от ДП/, справка от тел.112 /спр. л.270 от НОХД/, писмо от Община Сливен изх. № 1100-3808(1) от 17.10.2019г. /спр. т.1, л.62 от ДП/, Акт № 3446 за частна общинска собственост /спр. т.1, л.63 от ДП/, скица на поземлен имот /спр. т.1, л.64-66 от ДП/, Удостоверение за актуално състояние на „Мелница Сливен“ АД /спр. т.1, л.72-73 от ДП/, трудови договори, допълнителни трудови споразумения и длъжностни характеристики /спр. т.1, л.79-105 от ДП/, Заповед № 2/07.11.2018г. на „Мелница Сливен“ АД /спр. т.1, л.106-108 от ДП/, Заповед № 5 от 02.01.2019г. на „Мелница Сливен“ АД /спр. т.1, л.113-116 от ДП/, Правила за здравословни и безопасни условия на труд /спр. т.1, л.109-112 от ДП/, Инструкция за безопасна работа при товароразтоварната дейност с автомобили и ремаркета /спр. л.224-235 от НОХД/, Талон за товарен автомобил и удостоверение за техническа изправност на ППС /спр. т.1, л.152-157 от ДП/, протоколи от извършени периодични прегледи за техническа изправност на ППС /спр. т.1, л.179-196 от ДП/, справка от Националния институт по метеорология и хидрология към БАН, филиал Пловдив /спр. т.1, л.172 от ДП/, втора метеорологическа справка /спр. т.2, л.200 от ДП/; заключенията на изготвените по досъдебното производство експертизи, както следва: съдебномедицинска експертиза на труп № 188/2019г. /спр. т.1, л. 48-50 от ДП/; автотехническа експертиза /спр. т.2,

л.186-213 от ДП/; химическа експертиза – протокол № 142/03.10.2019г. на НТЛ към МВР – Сливен /спр. т.2, л.176 от ДП/; съдебна химико-токсикологична експертиза /спр. т.2, л.180-182 от ДП/; техническа експертиза – Протокол №391/18.10.2021г. на НТЛ към ОД на МВР Сливен /спр. л.321-336 от НОХД/; веществени доказателства: диск с файлове от охранителните камери на „Мелница Сливен“ АД /спр. т.1, л.35 от ДП/, 2бр. дискове със снимки и видеозаписи от местопроизшествието /спр. л.282 от НОХД/, диск № 105840-340/07.07.2021г. – аудиофайлове на сигнали до тел.112 /спр. л.269 от НОХД/, тежкотоварен автомобил „ДАФ ФХ“, модел „95430“ с рег. № СН...ЕЕ.

По делото е назначена химическа експертиза – Протокол № 142/03.10.2019г., изготвена от вещото лице Й.Г. към НТЛ при ОД на МВР – Сливен (спр. т.2, л.176 от ДП), която не установява наличие на алкохол в кръвта на подсъдимия К. към момента на настъпване на ПТП.

Видно от заключението на съдебната химико-токсикологична експертиза (спр. т.2, л.180-182 от ДП) вещите лица В.Г. и д-р И.И. не установяват следи от наркотични вещества или техни аналози в иззетите от подсъдимия проби.

Назначената в хода на досъдебното производство и изслушана от съда съдебно-медицинска експертиза на труп № 188/2019г. (спр. т.1, л.48-50 от ДП), изготвена от вещото лице д-р Т.Ч., дава заключение, че при ПТП, възникнало на 01.10.2019г., пострадалата М. Д. З.а е получила тежка съчетана несъвместима с живота механична травма, в следствие падане върху тялото ѝ на контейнер с отпадъци с тегло няколко тона и силното му притискане от същия контейнер. По данни от представената медицинска експертиза при огледа и аутопсията върху трупа са установени тежка черепномозъчна травма с размачкване на главата и натрошаващи счупвания на всички кости на лицевия и мозъчния череп, размачкване на мозъка и останалите органи в областта на лицето и главата, тежка гръдна травма със сплескване на гръдния кош в предно-задно направление, с натрошаващи счупвания на всички ребра и размачквания на белите дробове, сърцето и останалите гръдни органи и меките тъкани. В областта на гърдите са установени разкъсани рани, през които са изпаднали навън части от размачкани гръдни органи. Множество счупвания са установени също на гръдния и поясни прешлени с размачкване на гръбначния мозък; размачкване и смазване на коремните органи, с разкъсвания и размачквания на коремните стени, през които извън тялото са изхвърлени всички коремни органи. Части от слезката, черния дроб и единия бъбрек са намерени на 2-3 метра от трупа. Установени са и натрошаващи счупвания на целия костен скелет.

Непосредствената причина за смъртта на М. З.а, настъпила на 01.10.2019г. според експертизата, е констатираната тежката несъвместима с живота съчетана травма с обхващане на главата, гърдите и гръдните органи, гръбначния стълб, гръбначния мозък, корема и коремните органи, таза, както

и крайниците. Пострадалата е изпаднала в тежко шоково състояние, непосредствено след механичната травма. Смъртта на З.а. вещото лице е посочило, че е била неизбежна и неминуема, като е настъпила за много кратко време.

Следва да се посочи, че доказателствените източници по делото, сред които и ангажираното експертно заключение по СМЕ, способстващи изясняването на получените вследствие настъпилото ПТП от М. З.а. травматични увреждания, довели до смъртта на последната, са напълно еднопосочни, като по отношение на същите страните по делото не спорят. Обсъждайки в достатъчно задълбочен план доказателствата по делото в горната насока, съдът правилно е приел за несъмнено установено по делото, че е налице пряка и непрекъсната причинно-следствена връзка между настъпилото на 01.10.2019г. в гр.Сливен пътнотранспортно произшествие и смъртта на М. З.а.

Основният спор, който защитата повдига е свързан с механизма на възникване на произшествието и в частност причините, обусловили дестабилизиране на товарната композиция и последвалото обръщане на вдигнатата гондола, като се претендира, че в случая не е налице конкретно проявено противоправно поведение от страна на водача К., което да стои в причинна връзка с настъпИ. вредоносен резултат. Поради това се поддържа, че разглежданото транспортно произшествие има характера на случайно деяние по смисъла на чл.15 от НК, за което водачът К. не следва да носи наказателна отговорност.

Развитата в горния смисъл теза на защитата, правилно е възприета от първата инстанция като незащитима такава от доказателствата по делото. В рамките на събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, разкриващи конкретните особености на пътната обстановка в района на сметището, техническите характеристики на тежкотоварния автомобил „ДАФ ФХ“, модел „95430“ с рег.№ СН ... КА, с прикачено към него ремарке – тип „гондола“ с ДК № СН ... ЕЕ, собственост на „Мелница Сливен“ АД, с който подс.К. е осъществявал възложената му работа по извозване на отпадъци от територията на предприятието и подхода, използван от последния при разтоварването им, ОС-Сливен е дал убедителен отговор защо приема, че процесното деяние носи всички белези на виновно осъществено такова от подсъдимия, поради което и спрямо същия следва да бъде реализирана наказателната отговорност по повдигнатото му обвинение за транспортно престъпление.

Обсъждайки наличната по делото доказателствена маса, съдът коректно е очертал съществуването на две основни групи свидетели, показанията на които в индивидуалната им насоченост и при съпоставка помежду им основателно е приел, че в достатъчна степен на категоричност способстват установяването на проявеното в деня на инкриминираната дата поведение на подс.К. във връзка с дейността му по управление на поверения му товарен

автомобил, довело до настъпване на общественотоопасните последици – смъртта на пострадалата З.а. Първата група свидетели - Р.Р., М.К., Н. М., Г.А. и И. М., показанията на които съдът е поставил в основата на изводите си по фактите, правилно са характеризирани като лица - случайни наблюдатели на действията на подсъдимия по разтоварване на отпадъците в района на сметището, докато втората група свидетел - Д.С., О. Х. и Ш.М., се явяват такива, работещи в „Мелница Сливен“ АД и колеги на подсъдимия, които са присъствали на мястото на инцидента в качеството си на работници, определени от ръководителя на съответното звено в предприятието да подпомогнат подсъдимия при разтоварване на отпадъците, с цел осигуряване на безопасност. Така споменатите характеристики на всяка от двете групи свидетели, не се спорят от страните. Възраженията, наведени от защитата, са по отношение признатата от съда годност на показанията от досъдебното производство на част от свидетелите, за които се сочи, че поради неграмотността им не е следвало да бъдат ценени в полза на възприетите изводи по фактите.

Въззивният съд се съгласява с позицията на защитата, че решаващият съд следва да съблюдава процесуалната изрядност на съставените в хода на досъдебното производство протоколи за разпит на свидетелите, с оглед възможността за използване на тези гласни доказателствени източници в процеса на доказване, чрез приобщаването им в хипотезите, уредени в чл. 281 от НПК. В разглеждания случай обаче, както правилно е възприел ОС-Сливен, данните по делото не свидетелстват за процесуални дефицити на съставените в хода на досъдебното производство протоколи за разпит на свидетелите от посочените по-горе две групи, показанията на които поради неграмотността им, се претендира да са негодни. Следва да се посочи, че НПК не съдържа особени правила, уреждащи провеждането на разпит на лицата, заявили се като неграмотни, поради което и приложимост в тези случаи следва да намерят общите разпоредби на чл. 236, ал.1 и ал.3 и чл. 228, ал.2 от НПК, задължаващи органа по разследване да обяви съдържанието на съставения от него протокол на свидетеля, който е разпитан, като на същия бъде разяснено правото да иска поправки, изменения и допълнения на отразеното в процесуалния документ. Така въведените от законодателя изисквания е видно от материалите по досъдебното производство, че са били надлежно изпълнени от органа по разследване, който установявайки при някой от тях, че са неграмотни /свидетелите М.К., Г.А., О. Х. и Ш.М./, с отбелязване на това обстоятелство при снемане на самоличността им, след провеждане на разпита, е запознал същите с отразеното в съответните протоколи съдържание на показанията им, чрез прочитането им, като лицата са положили отпечатък от палец, вместо подпис на всяка страница от протокола, а някой от тях са поставили и подписа си, в съответствие с изискването на чл. 237, ал.4 от НПК /спр. т.1, л.41, л.42, л.43, т.2, л.121-125 от ДП/. Съобразявайки горното, както и обстоятелството, че НПК не съдържа други специални правила конкретно по отношение на начина, по който

съдържанието на протокола за разпит се свежда до знанието на неграмотния свидетел - не са предвидени изисквания за прочитането му от определено лице/лица, различно от органа на досъдебното производство, за присъствие на такива при прочитането на протокола, нито за преподписването му от тях, въззивният съд намира, че обективността на отразеното в оспорваните от защитата процесуални документи не би могла да се постави под съмнение. Отделен е въпросът, че по правило грамотността на едно лице няма отношение към достоверността на показанията му, а е от значение във връзка с правата му в качеството на свидетел, които в случая не се установява да са били ограничени. Важно е също така да се отбележи, че както свидетелите, на основата на чийто показания съдът е обосновал осъдителните си изводи, така и тези, които свидетелстват в полза на тезата на защитата, са били непосредствено разпитани пред съда, като оценката на техните показания не е направена изолирано, а след съпоставка помежду им и в контекста на цялостната доказателствена съвкупност по делото. Не може да се счете също, че произволно е игнорирана доказателствената информация, изведена от една група доказателствени средства и е отдаден приоритет на друга. Напротив, показанията на всички разпитани по делото свидетели решаващият съд е оценил съобразно действително им съдържание и значение.

Противопоставяйки се на подхода на съда при оценката на показанията на очертаната по-горе първа група свидетели, защитата пропуска да отчете на следващо място, че като неграмотни се установяват само двама от тях, а именно свидетелите М.К. и Г.А.. Останалите трима свидетели - Р.Р., Н. М. и И. М., съгласно изричните им изявления пред съда /съвпадащи с удостовереното в протоколите за разпит от ДП – спр. т.1, л.40, т.2, л.80 и л.126 от ДП/ са със завършена съответна образователна степен, позволяваща им да развият способността да четат и пишат. Освен това, данните по делото установяват, че показанията, дадени от св. М.К. в хода на ДП /по отношение на когото е разкрито, че е неграмотен/, не попадат в обхвата на ценената от съда доказателствена маса – същите нито са приобщавани по реда на чл. 281, ал.4 от НПК, нито са били предмет на обсъждане и анализ от първата инстанция, съответно и ползвани от същата при извличане на фактите по казуса. От мотивите на присъдата ясно е видно, че оценка за достоверност и убедителност съдът е дал единствено на непосредствено изслушаните от него показанията на този свидетел, като е посочил, че за същите не е налице основание да бъдат изключени поради констатираната неграмотност на лицето /спр. л.12 от мотивите/.

По-нататък, материалите по делото разкриват, че всеки от посочените по-горе свидетели - очевидци на инкриминираната дейност, е дал своите показания устно и непосредствено пред съдебния състав, като именно тези техни показания съдът е ползвал за основа при изграждане на изводите си по фактите на обвинението. Извършвайки подробен анализ на същите и на базата на съпоставката им със съобщените от тези свидетели данни в хода на ДП, съдът ясно е формулирал заключението си, че отчетените непълноти и

несъответствия по отделни факти не ги дискредитират, както се претендира от защитата.

Разпитани в хода на съдебното следствие, свидетелите Р.Р., М.К., Н. М., Г.А. и И. М. дават категорични и непротиворечиви сведения относно последователността на действията на водача на товарния автомобил – подс.К. при управлението на същия и при изсипване на отпадъците, с еднозначното твърдение, че след образуващата се „тапа“, с вдигната в горно положение гондола, подсъдимият е придвижил напред влекача, като това движение е осъществено чрез „лашкане“, а след преустановяване движението на товарната композиция, вдигнатата гондола се залюляла и паднала. Никой от обсъжданата група свидетели в същото време не съобщава за силен вятър към момента на инцидента. Важно е да се отбележи, че показанията на тези свидетели-очевидци са конкретни, подробни и напълно последователни в представянето на обстановката на произшествието и механизма, по който то е настъпило, като съобщените от тях факти пред съда не влизат в съществено противоречие с данните, които са изнесли в хода на досъдебното производство, независимо, че в хода на непосредственото им изслушване по отношение на някой от тях съдът е направил подобна констатация, обусловила и прочитане в цялост на показанията им от ДП по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 и т.2, предл.2 от НПК. В случая, преценката на съда за необходимост от инкорпориране към доказателствената съвкупност на показанията на свидетелите Р.Р., Н. М. и И. М. от досъдебното производство, видно от отразеното в съдебните протоколи, е базирана на основата на констатации за противоречивост на показанията на тези свидетели и липсващи спомени, но само по отношение на конкретни обстоятелства, които обаче нямат пряко отношение към доказване обвинението срещу подс.К.. Така например, прочитът на показанията на св. Р.Р. от ДП е основан на констатацията, че твърдението на последния пред съда, че „не е видял пострадалата жена преди да я затисне пред камиона“ /спр. л.127 от НОХД 216/20г. на СлОС/ противоречи на заявеното от него в хода на ДП, а именно, че в момента, в който ремаркетът е започнало да пада, е видял жената да преминава покрай камиона /спр. т.2, л.130 от ДП/. Запознат със съдържанието на показанията си от ДП, св.Р. ясно е заявил пред съда, че поддържа твърденията си, обективирани в протокола за разпит от ДП относно възприетото от него преминаване на пострадалата покрай товарната композиция, включително е потвърдил и обстоятелството, че собственоръчно е поставил своя подпис на страниците на протокола за разпит. Съобщил е също, че може да чете и пише, като споделя обаче, че съдържанието на протокола му е било прочетено от разследващия орган, провел разпита /спр. л.126-гърба - л.128 от НОХД 216/20г. на СлОС/. Приобщаването от друга страна на показанията на св.И. М. от ДП, иницириано от повереника на частните обвинители – адв. Б., е във връзка с изясняване на противоречие относно възприятията на свидетеля за присъствието на водача К. в камиона и наблюденията му в страничните огледала при преместването на автомобила

„напред-назад“, както и личната му преценка за силата на вятъра по време на инцидента /спр. л.252-253 от НОХД 216/20г. на СлОС/. Прочетените на следващо място от съда показания на св. Н. М. от ДП са във връзка с претенцията на защитата за изясняване на обстоятелството колко хора са се намирали в района на сметището към момента на инцидента /спр. л.249-250 от НОХД 216/20г. на СлОС/.

Изтъкнатото по-горе ясно сочи, че противоречивите данни, които съдът е счел за необходимо да изясни посредством прочитането на протоколите за разпит на свидетелите от досъдебното производство, не касаят инкриминираното поведение на подс.К. в дейността му като водач на процесната товарна композиция, а имат отношение към възприятията на свидетелите, засягащи други аспекти от обстановката на ПТП. Следва да се отбележи във връзка с горните констатации, че съдът е проявил известна непрецизност, прочитайки в цялост показанията на посочените по-горе трима свидетели, предвид че претенциите на страните за приложението на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 и т.2, предл.2 от НПК са били по повод конкретно изведени противоречия и непълноти в обстоятелствата, за които лицата свидетелстват. Това от своя страна е налагало да се прочете само частта от показанията от ДП, касаеща съответното несъответствие, като по този начин и защитата не би имала основание да оспорва годността на доказателствените източници. В случая обаче, избраният от съда процесуален подход в приобщаване към доказателствената маса на свидетелските показания от ДП, не може да се счете, че е повлиял законосъобразността и обосноваването на възприетите изводи по фактите, доколкото анализът на тези източници на доказателствени факти е извършен с нужната задълбоченост и ясни констатации за достоверността им. В мотивите първостепенният съд подробно е описал кой свидетел какви факти съобщава в показанията си. Въпреки че в цитираното от защитата на подсъдимия решение № 440 от 19.02.2015г. по н.д. № 1268/2014г. на 1-во н.о. този подход е определен като негрешен, но безполезен, настоящата инстанция намира, че прилагането му в случая, с оглед броя на свидетелите очевидци и особеностите на изследваната пътна обстановка, не обременява мотивите, а дава по ясна картина на извършения от съда индивидуален анализ на доказателствените средства, като позволява да се проследи кои от свидетелските показания са последователни и логични и кои съдържат вътрешни противоречия, и съответно пораждат съмнение в тяхната достоверност.

Що се отнася до показанията на неграмотния свидетел Г.А., дадени от последния в хода на ДП, които съдът на свой ред е приобщил към доказателствената съвкупност, ползвайки процесуалния ред по чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 и т.2, предл.2 от НПК, въззивният съд намира, че такова законово основание не е било налице. Инициативата за прочитане на показанията на св. А. от ДП, видно от съдебния протокол, е била проявена от повереника на частните обвинители – адвокат Б., който е ангажирал твърдение за наличие на противоречие в съобщеното от този свидетел пред съда и показанията му в

хода на разследването по отношение на факта дали към момента на падане на гондолата товарният автомобил се е намирал в движение /спр. л.251 гърба от НОХД 216/20г. на СлОС/. При направена очевидно положителна преценка за наличие на основание за прочитане показанията на този свидетел от ДП, ОС-Сливен, след като е обявил, че между депозираните пред него показания и отразените такива в протокола за разпит от разследващия орган се откриват противоречия, които са съществени, както и обстоятелства, за които свидетелят твърди, че не си спомня, е прочел свидетелските показания на А. от ДП, дадени на 27.11.2019г. /спр. т.2, л.121-125 от ДП/. Внимателният прочит обаче на показанията на св. Г.А., дадени от последния в хода на ДП и пред съда, според настоящата инстанция не разкрива никакви противоречия, а още по-малко съществени такива относно пресъздадените факти за начина, по който лицето е възприело придвижването на товарната композиция /няколко пъти „напред – назад“ с вдигната гондола/ и състоянието на автомобила преди и към момента на обръщане на гондолата. Напротив, както при разпита пред разследващия орган, така и пред съда свидетелят е описал своите наблюдения от позицията, в която се е намирал, а именно на около 20-50 метра зад товарния автомобил, включващи придвижването на автомобила на заден ход до първоначалното му позициониране и вдигане на гондолата за разтоварване, частичното изпадане на отпадъците и следващото задвижване на автомобила „напред-назад“, за което водачът е получавал указания от трето лице, повдигането на задните гуми над земята и последвалото обръщане на гондолата. В случая не може да се пренебрегне обстоятелството, че се касае за свидетел с нисък социален статус и без придобита грамотност, които фактори несъмнено дават отражение върху речевата му способност и умение за формулиране на ясни и логически свързани твърдения. В този смисъл и при пресъздаването от последния на една и съща обстановка под формата на разказ, през определен интервал от време /при разпита в хода на ДП и по-късно пред съда/, под въздействието на различни външни стимули и влияние на факторите на средата, е съвсем резонно да се наблюдават известни разминавания в хронологията на представяне на фактите и логическата свързаност на същите, без това непременно да сочи на противоречия, както е в конкретния случай. Основание за прочитане на показанията на св.А. от ДП съдът не е имал и в хипотезата на т.2, предл.2 на чл.281, ал.4 вр. ал.1 от НПК, доколкото освен изявлението на свидетеля, че не помни кога се е случил инцидентът, по отношение на нито едно друго обстоятелство, за което е разпитван, той не е демонстрирал липса на спомен. За да бъдат прочетени показания на основание чл. 281, ал. 1, т. 2 пр. 2 от НПК е необходимо да е налице твърдение на свидетеля, че не си спомня определен/и факт/и. Това означава, че на зададен от съда въпрос, свидетелят е отговорил, че няма спомен за фактите, за които е запитан. Абсолютно недопустимо е решаващият орган да предполага липсата на спомен у свидетеля, когато той пропуска да спомене за определени факти по време на свободния си разказ и въз основа на това да предприема прочитане на показанията му на основание

чл. 281, ал.4, вр. ал. 1, т. 2 пр. 2 от НПК, както в случая е сторил първостепенният съд. Ето защо и при направена преценка, че визираните в чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 и т.2, предл.2 от НПК предпоставки за прочитане показанията на св.А. от ДП не са били налице, въззивният съд намира, че приобщаването на същите към доказателствената маса съдът е извършил в нарушение на процесуалните правила, което налага изключването им. Отчетеният обаче в случая конкретен недостатък в дейността на съда по събиране на доказателствата не е повлиял правилността на дадената оценка на валидно приобщените такива, а именно посредством показанията на св.Г.А., дадени устно и непосредствено пред съдебния състав на ОС-Сливен, които са приети за достоверни и убедителни. Впрочем от мотивите на присъдата е видно, че показанията на св. А. са обсъдени в съдържанието им, изложено пред състава на съда в хода на съдебното следствие /еднозначно с отразеното в протокола за разпит на свидетеля от ДП/, без да констатира наличие на противоречие по определени факти с отразеното в протокола за разпит на свидетеля от ДП, като съдът ясно е подчертал, че се отнася към тях с доверие /л.13 от мотивите/. В този смисъл и заключението на съда, че показанията на св. А. се явяват стабилна доказателствена основа за извеждане на релевантни за казуса обстоятелства, въззивният съд намира за правилно.

Съобразявайки горното, настоящият състав на съда се солидаризира с преценката на първата инстанция, че показанията на свидетелите Р.Р., М.К., Н. М., Г.А. и И. М. са последователни, логични, взаимнодопълващи се и кореспондиращи с останалата част от доказателствения материал. Съобщеното от тях във връзка с авторството на деянието и механизма на настъпване на ПТП напълно синхронизира с данните, отразени в протокола за оглед на местопроизшествие, с кадрите от охранителните камери на „Мелница Сливен“ АД, както и със заключението на изготвената по делото автотехническа експертиза.

Правилна оценка съдът е дал и на споменатата по-горе, условно наречена втора група свидетели – Д.С., О. Х. и Ш.М., колеги на подс. К. в „Мелница Сливен“ АД, чието присъствие на мястото на инцидента е било разпоредено с цел обезопасяване района на сметището и подпомагане на К. в дейността му по разтоварване на отпадъците. По делото няма спор, че всеки от посочените трима свидетели е бил ангажиран с това да следи обстановката в района на сметището по време на разтоварване на отпадъците и да сигнализира на водача на товарната композиция - подс.К., при възникнала опасност. В тази връзка отговорността, която същите са поели, с оглед на конкретно възникналия инцидент, обуславя и степен на пристрастност у тях при пресъздаване на обстановката по случая. Съмненията за пристрастност на обсъжданата група свидетели, както правилно е отбелязал първостепенният съд, са изводими такива и на базата на констатацията, че показанията им бележат колебливост, непоследователност и вътрешна противоречивост, т.е. налице е индикация за неистинност на твърденията им по факти, имащи съществено значение в преценката за правомерност на действията на водача

К. в дейността му по управление на товарния автомобил и осъществено разтоварване на отпадъците в района на сметището.

С основание съдът е отчел, че като пряк ръководител на подс.К., разпоредил на инкриминираната дата разчистване на натрупалите се в района на предприятието отпадъци, св. Д.С. се явява лице, чиято заинтересованост от изхода на делото не може да бъде пренебрегната. Поради това и анализирайки с нужната прецизност показанията на този свидетел, дадени в хода на ДП /приобщени по надлежния ред/ и съобщеното от него в хода на съдебното следствие, съдът правилно е отказал да се довери на твърдението му, че след образуването се при разтоварването на отпадъците „тапа“, подсъдимият свалил гондолата и тогава преместил камиона напред без „лашкане“, а едва след като преустановил движението на композицията, отново издигнал гондолата. В тази им част, както коректно е отбелязал ОС-Сливен, показанията на св.С. не само, че са крайно непоследователни, предвид разликата и уклончивостта в твърденията му относно този факт по време на проведените разпити в хода на ДП /спр. т.1, л.45 и т.2, л.168-172 от ДП/ и пред съда /спр. л.124-126 от НОХД № 216/20г. на СлОС/, но и стоят в противоречие с останалите доказателства по делото, сред които еднозначните и категорични сведения, представени от свидетелите - случайни очевидци на случилото се на инкриминираната дата - Р.Р., М.К., Н. М., Г.А. и И. М., а също и показанията на св. О. Х. от ДП, дадени на 01.10.2019г. /приобщени по реда на чл. 281, ал.4, вр. ал.1, т.1 от НПК – т.1, л.42 от ДП/, в които същият е заявил „...шофьорът премести камиона бавно напред, но докато го преместваше гондолата беше вдигната нагоре...“. Независимо, че при разпита пред съда св. О. Х., сходно с останалите двама колеги на подс.К. – свидетелите С. и М., е крайно колеблив и непоследователен в представената информация, касаеща конкретните действия на подсъдимия преди настъпването на произшествието, след прочита на показанията му от ДП, включващи горното твърдение, същият потвърждава разказаното, с изявлението, че лично е диктувал на разследващия полицай „как е станал случаят“. Категоричен е, че положените в протокола за разпит в полетата „свидетел“ подписи са негови. Заявява, че не помни всичко, което е съобщил при разпита в хода на ДП, но със сигурност спомените му са били по-ясни, тъй като е давал показания вечерта на датата на инцидента/ спр. л.173 от НОХД № 216/20г. на СлОС/.

Отказвайки по-нататък да се довери на показанията на свидетелите О. Х. и Ш.М. в частта, в която пресъздават действията на подсъдимия по придвижване на товарната композиция метри напред, с цел изпадане на цялото натоварено количество отпадъци, съдът правилно е отбелязал, че същите не са категорични, а уклончиви такива. Твърденията и на двамата свидетели пред съда са, че след образуването се при разтоварването на отпадъците „тапа“, подсъдимият е преместил камиона 2-3 метра напред, което придвижване определят като плавно, без „лашкане“. Не се ангажират да посочат височината, на която е била вдигната гондолата при предприетото

движение напред, като и двамата твърдят, че тя е била леко спусната надолу след частичното изсипване на отпадъците /спр. л.171-гърба-174 от НОХД № 216/20г. на СлОС/. В същото време, в отговор на поставените им въпроси, насочени към изясняване на последователността на действията на водача К. и причините, довели до обръщане на гондолата, двамата свидетели избягват точните отговори, като твърдят, че или не са обърнали внимание или не се успели да видят, или не могат да определят колко високо е била вдигната гондолата. Отчитайки тази липса на категоричност при представяне на фактите по казуса, предвид, че целта на присъствието и на двамата на мястото на разтоварване е била именно да следят протичането на процеса по разтоварване, с цел осуетяване възникването на опасност, съдът правилно е достигнал до извод, че показанията на тези свидетели нямат нужната убедителност и поради това се явяват непротивопоставими на показанията от останалите случайно присъствали на мястото лица – свидетелите Р., К., М., А. и М..

Показанията на обсъдената по-горе група свидетели - Д.С., О. Х. и Ш.М. е важно да се посочи, че не стоят в синхрон и със заключението на изготвената по делото автотехническа експертиза, която описва загубата на стабилност на гондолата като съвкупност от фактори. Наред с установения слаб вятър, безспорно по данни от експертизата за падането на каросерията са допринесли и инерционните сили, получени в резултат от ускорително-закъснителното движение на товарния автомобил при неговото придвижване /т.е. „на тласъци“/, теглото и положението на товара в гондолата, който при движението си може да създаде по-силен натиск в различни посоки и движението с вдигната каросерия, при което се измества центърът на тежестта нагоре и превозното средство става по-нестабилно. Според вещото лице, при липсата на някой от посочените фактори, гондолата не би паднала, което означава, че ако подсъдимият действително е свалил каросерията при придвижването напред или се е придвижвал бавно и гладко, както твърдят свидетелите С., Х. и М., то произшествието не би настъпило.

Законосъобразно, извеждайки фактите по казуса, съдът е кредитирал и показанията на свидетелите Г.В. и П.Й. – двамата изпълнителните директори на „Мелница Сливен“ АД, които макар да не се установяват като преки очевидци на инкриминираните действия на подс.К., съобщават каква е била дейността на дружеството, разкриват структурата на подчиненост на служителите, дават положителна трудова оценка за подсъдимия К., както и разясняват характеристиките и особеностите на пътя в района на процесното сметище, до което в деня на инкриминираната дата подсъдимият е извозил отпадъците.

С основание съдът е обсъдил и ценил и показанията на свидетелите К.С. и В.В., първият от които началник на пакетажния цех в „Мелница Сливен“ АД, където е работил св. О. Х., а вторият – шофьор в дружеството, ангажиран в своята дейност с управление на процесната товарна композиция и запознат с

техническите особености на същата. Независимо, че посочените двама свидетели нямат преки впечатления за случилото се, данните, съобщени от тях способстват изясняването както на създадената в деня на инкриминираната дата организация по разчистване на отпадъците на територията на предприятието, така и принципното предназначение на товарната композиция, която подсъдимият е управлявал, и техническите параметри на същата. Взети са предвид и показанията на свидетелите С.А. и Й.К. – които разясняват, че мястото на което е бил разположен товарният автомобил е с характеристиките на път, по който се движат хора и автомобили, като същият е с положена асфалтова настилка. Тези данни се потвърждават и от останалите, разпитани по делото свидетели, сред които и близките на пострадалата М. З.а, встъпили в съдебното производство като частни обвинители - М.З., М.А., Л.Й., Б.З., Л.Х., Б.Х., А.Х. и Р.В.. Последните, доколкото не са присъствали на мястото на инцидента, както и с оглед процесуалната им функция, свидетелстват за личностните характеристики на пострадалата, трудовата заетост на последната и отношенията, които са съществували между тях, като споделят също така и информираността си за настъпилите през годините инфраструктурни промени в района, където е възникнало произшествието.

Въззивният съд обаче не може да се съгласи с позицията на първата инстанция, че показанията на разпитания свидетел Г.Г. – младши автоконтрольор в ОД на МВР-Сливен, Сектор „ПП“, следва да бъдат кредитирани в пълнота, включително и в частта им, в която същият пресъздава извънпроцесуални признания на подс.К., съдържащи твърдение, че е предупредил своя пряк ръководител - свид. С., за възможността камионът да се обърне, ако действа по указания му начин, въпреки което последният му казал да продължава. В случая за така споделените му от подс.К. обстоятелства, св.Г. е разказал при разпита в хода на ДП /спр. т.1, л.46 от ДП/, които показания съдът е приобщил към доказателствената съвкупност със съгласието на страните в хипотезата на чл. 281, ал.5, вр. ал.1, т.1 и т.2, предл. 2-ро от НПК /спр. л.201-гърба от НОХД № 216/20г. на СлОС/. Давайки оценката си за достоверност на същите, съдът очевидно е пренебрегнал факта, че в цитираната им част показанията на този свидетел съставляват сведения, получени от него при беседа със заподозряното към онзи момент лице, получило по-късно в хода на наказателното производство и качеството на обвиняем /подсъдим/. Това изключва възможността тази информация, с уличаващ го характер, да се ползва в подкрепа на обвинението, включително и за проверка на показанията на св.С., какъвто подход в случая съдът е използвал, за да допълни съображенията си за неубедителност на дадените от последния показания за случилото се на инкриминираната дата /стр.16 от мотивите/. Съгласно актуалната практика на ВКС, провокирана от решението на Есърд ПЧ по делото Д. М. срещу България (от 08.03.2018 г.), използването като доказателство в процеса на преразказани от полицейски служители признания на заподозряно/обвиняемо лице, е недопустимо /Решение № 215 от

8.11.2018 г. на ВКС по н. д. № 761/18г., II н.о.; Решение № 290 от 04.2016 г. по н.д. № 956/2016 г., II н.о.; Решение № 26 от 23.03.2018 г. по н.д. № 1011/2017 г., III н.о.; Решение № 42 от 20.03.2018 г. по н.д. № 25/2018 г., II н.о.; Решение № 202 от 1.09.2020 г. на ВКС по н.д. № 712/2019 г., II н. о., НК и др./. Получените по този ред сведения от заподозряното лице, стоят извън регламента на НПК, който ясно очертава правилата за това по какъв начин се установяват доказателствата в процеса и какви са гаранциите за защита правата на привлечените към отговорност лица. Да се приеме обратното, би означавало чрез тях да се „замести” липсващо самопризнание, депозирано по реда на НПК, което е в противоречие с основните гаранции за защита, предвидени в чл.6 /3/ от ЕКПЧ. Ето защо в случая данните, събрани от полицейския служител Г., осъществяващ задачи по ЗМВР, в наказателния процес в хода на събеседването със заподозряното лице, могат да имат само оперативно значение - за разработване на версии и тяхната проверка. Проведената беседа от последния няма процесуална стойност и направените изявления от И.К., привлечен по-късно като обвиняемо лице по делото, не могат да се включват в доказателствения материал, включително чрез възпроизвеждането им от полицейския служител Г., в каквато насока и възраженията на защитата следва да бъдат преценени като основателни.

Съобразявайки изложеното по-горе, настоящата инстанция достигна до извод, че процесуалният подход на първостепенния съд по инкорпориране към доказателствената маса на показанията на св.Г. от досъдебното производство, в частта на пресъздадената от него уличаваща подсъдимия информация, събрана при проведена беседа, както и следващото им обсъждане и анализиране в контекста на съответствието им с останалите, събрани по делото доказателства, е неприемлив и противоречи на изискванията на процесуалния закон относно оценката на доказателствените източници, които могат да бъдат използвани като годни доказателствени средства за установяване на релевантни за делото факти. Поради това и при формиране на изводите си по фактите, въззивният съд не цени показанията на този свидетел в посочената им част, а на анализ подложи само сведенията, представени от последния за обстановката, която е възприел при посещението на местопроизшествието, лицата, които е установил да са съпричастни към разследваното деяние и проверката за алкохол на водача К., осъществена от него, с отчитане на отрицателни резултати от техническото средство. Съобщените в тази насока данни от свидетеля въззивният съд установи, че се подкрепят както от останалите гласни доказателствени средства, така и от изготвените и приобщени по делото химическа и химикотоксикологична експертизи, поради което и кредитирането им от първата инстанция в полза на възприетите изводи по фактите, не търпи никаква критика.

Важно е във връзка с изтъкнатите по-горе съображения да се подчертае, че изключването на показанията на св.Г. от досъдебното производство в частта, с която се възпроизвеждат извънпроцесуални изявления на

подсъдимия, не води до дефицит на доказателства в подкрепа на обвинението, тъй като се касае за споделена информация, която е твърде обща – изразено съмнение за съществуваща опасност от обръщане на камиона, без обаче да се сочи какъв точно подход е приложен, за да се постигне ефективно изпадане на товара. В този смисъл, макар и в ущърб на подсъдимия, данните, които св.Г. е съобщил при разпита в хода на ДП и които съдът е обсъдил в връзка с останалите доказателствени факти, нямат претендираното от защитата съществено значение за разкриване на обстановката по казуса. Неправилната оценка в случая на показанията на полицейския служител Г., не е повлияла правилността на застъпените от съда изводи по фактите.

Изцяло неоснователно според въззивния съд се твърди в жалбата на защитника А., че на основата именно на обсъжданите показания на св.Г., съдът е направил извод, че подсъдимият е придвижвал камиона „на тласъци“ и че показанията на св.С. относно същите факти, са недостоверни. Подобна интерпретация на сведенията, съобщени от св.Г., въззивният съд не установи да е представена в мотивите на атакуваната присъда, поради което и доводите в тази насока прие, че са лишени от всякакво основание.

Настоящият състав напълно споделя становището на първата инстанция, че дадените от подс.К. обяснения по фактите на обвинението, не са със съдържание и конкретика, способстващи изясняване на важни детайли от поведението му в деня на инкриминираната дата /спр. л.253-гърба – л.254 от НОХД № 216/20г. на СлОС/. Анализирайки внимателно неговите обяснения, съдът е отчел двояката им процесуална природа, обстоятелството, че последният в най-голяма степен е заинтересуван от изхода на делото, както и че няма задължението да говори истината, и да прави признание за своята вина. Обосновано съдът е заключил, че твърденията на подсъдимия в по-голямата им част касаят принципни положения относно механизмите на работа на товарните автомобили, както и дейността, която се осъществява в предприятието, в което работи, като по отношение на обстановката в деня на инцидента и конкретните му действия по разтоварване на отпадъците, същият запазва мълчание. Сведения за случилото се на инкриминираната дата, подсъдимият не дава и при възпроизвеждане в съдебно заседание на видеозаписите от охранителните камери на „Мелница-Сливен“ АД, като възприемайки кадрите, се е ангажирал единствено да идентифицира лицата, които се наблюдават с посочване на техните имена - свидетелите Д.С., О. Х.и, самия той, а също и да уточни вида на наблюдаваните обекти – „портал и двор на мелницата“; „кантар преди входа на мелницата“; „плац на мелницата“; „силозите“; „кабината на процесния камион“ /спр. л.238-гърба-л.241 от НОХД № 216/20г. на СлОС/. Независимо от дефицита на информацията, която представя, като важна такава съдът правилно е отбелязал, че се явява заявената от него възможност товарният автомобил да се придвижва с вдигната в най-горно положение гондола /спр. л.254 от НОХД № 216/20г. на СлОС/, по отношение на което обстоятелство защитата претендира да е налице неизясненост. В този смисъл и обясненията му, макар

и частични, стоят в подкрепа на данните, изнесени от свидетелите очевидци - Р., К., М., А. и М., които сочат в своите показания, че движението на товарния автомобил е извършено с вдигната в горно положение гондола.

Правилно по-нататък във връзка с изясняване механизма на възникване на пътнотранспортното произшествие, съдът е основал фактическите си изводи на заключението по изготвената в рамките на досъдебното производство автотехническа експертиза, изслушана в съдебно заседание по реда на чл. 282 от НПК, за която се установява, че при решаване на поставените ѝ задачи, се е базирала на всички приобщени по делото доказателства /спр. т.2, л.186-213 от ДП/. Според възприетото от експерта, изготвил същата - доц. д-р инж.Х. У., действията на водача на тежкотоварния автомобил – подс.К. по придвижване напред на композицията, при вече вдигната гондола, е технически неправилно. Като съответен на техническите правила подход вещото лице сочи придвижване в подобни случаи на товарния автомобил едва след пълното спускане на гондолата. Въз основа на подробно извършени изчисления и отчитайки данните от Метеорологичната справка на Националния институт по метеорология и хидрология при БАН, филиал Пловдив /спр. т.1, л.172 от ДП/, както и инкорпорираната в АТЕ втора метеорологична справка /спр. т.2, л.200 от ДП/, вещото лице е изключило възможността силен вятър в района на произшествието, независимо от неговата посока, да е причинил обръщането на гондолата. Този извод експертът е направил на база на отчетената съобразно справките скорост на вятъра от 5 м/s /по данни от първата справка/, съответно 7 м/s /по данни от втората/, както и с оглед резултатите от извършените изчисления, показващи, че критичната скорост на вятъра, която би повлияла върху устойчивостта на гондолата, е не по-малка от 21,9 м/s или 78,8 km/h. Позовавайки се на свидетелските показания за движение на товарния автомобил напред „на тласъци“ с вдигнато ремарке, вещото лице е ангажирало категорично становище, че това движение е довело до допълнителна неустойчивост на системата, поради възникването на инерционна сила. Според отразеното в заключението, причините за обръщането на гондолата са от комплексен характер – технически неправилното действие на водача при предприето придвижване на влекача напред с вдигната гондола и наличие на товар в нея, както и появилите се пориви на вятър, допринесли за преодоляване на критичния момент на устойчиво поведение на товарната композиция. На основата на данните от извършените огледи на процесния товарен автомобил, експертът заключава, че по същия не са открити технически неизправности, които да имат отношение към инцидента.

В експертното заключение е описана и анализирана възможността подсъдимият, при управление на влекача, да възприеме преминаващата покрай него пострадала М. З.а. Според вещото лице подс. К. е имал техническата възможност да предотврати настъпването на ПТП като възприеме наличието на преминаващ пешеходец в близост до композицията посредством огледалата за обратно виждане, ако непрекъснато наблюдава в

тях. За безопасността на системата, водачът е следвало да наблюдава поведението на автомобила и в двете странични огледала, като по този начин възприема и обстановката около него. Възможността водачът да възприеме пострадалата преди обръщането на гондолата според експерта, е в съответствие с данните за относителното движение на двата обекта преди това. Когато автомобилът е разтоварвал първата порция от товара, видимостта пред автомобила е била достатъчна и такава, че водачът е имал възможност да възприеме наличието на пешеходци и обекти пред автомобила. След потеглянето напред на товарния автомобил, заключението сочи, че е възможно пострадалата да е попаднала частично в обсега на невидимата зона, но при преминаването ѝ назад покрай стената, същата е била видима в огледалата за обратно виждане. На база на така изяснените по експертен път обстоятелства, е направен извод, че водачът К. е имал техническата възможност да възприеме пострадалата в определени моменти от нейното движение, като е възможно тя да е попадала частично и в невидимата за него зона.

Посочено е също в експертизата, че произшествието не би настъпило и ако пешеходката не бе предприела технически неправилно действие, като е навлязла зад и встрани на автомобила в процес на извършване на разтоварни дейности. Същата се е насочила към зоната на габаритното обкръжение на товарната композиция, без да се съобрази с предприетите разтоварни дейности, както и с указанията на намиращите се в близост служители на „Мелница Сливен“ АД, предпазващи навлизането на хора в обсега на разтоварните дейности.

В обобщение, заключението на назначената автотехническа експертиза приема комплексни технически причини за настъпването на ПТП, както неправилните действия на подсъдимия, така и неправилното поведение на пострадалата, при наличие също и на независими от двамата фактори, а именно появили се пориви на вятъра, които също са допринесли за преодоляване на критичния момент на устойчивост на товарната композиция. Вещото лице отчита, че наличието само на тласъци от движението на автомобила е възможно да не е било напълно достатъчно за загубата на устойчиво равновесие на динамичната система и настъпилото преобръщане. За да се достигне до преобръщането освен момента на инерционната сила, вещото лице е отчело и момента на силата на вятъра в същата посока на действие, както инерционната.

Обсъждайки въпроса за техническата възможност на водача К. да избегне произшествието, експертът е дал заключение, че такава обективно е съществувала, при съобразяване от последния с обстоятелството, че по време на движение на автомобила гондолата е следвало да бъде спусната. Подчертава, че в случая поведението на водача, изразено в придвижване на автомобила напред с тласъци, с цел преодоляване съпротивителните сили, възпиращи изпадането на товара от вътрешността на гондолата, е технически

неправилно.

Горните становища на вещото лице по въпросите, включени в предмета на експертно изследване, първата инстанция правилно е преценила, че изхождат от специалист в съответната област, почиват на всички събрани по делото доказателства, основани са на задълбочен техен анализ, както и са подробно аргументирани. Въззивният съд възприе за правилна позицията на първостепенния такъв в отказа му да уважи направеното от защитата искане за назначаване на допълнителна автотехническа експертиза, която да доизясни механизма на ПТП и да даде отговор на въпроси, които не са били включени в обхвата на заданието по изслушаната такава по делото. Такова искане бе поставено и пред настоящата инстанция, която отклони същото, тъй като в самостоятелната си преценка за пълнота и обоснованост на изготвената АТЕ, не установи тя да страда от приписваните ѝ дефицити. Отчетено бе и от съда, че по делото са налице достатъчно обективни данни, които способстват изясняването на фактическата обстановка по казуса, като анализът на същите не налага ангажиране на допълнителна експертна намеса, както се твърди от защитата.

Възраженията за непълнота на представеното експертното заключение, които защитата прави пред настоящия съд, са аргументирани с доводи, че е невъзможно едно лице да наблюдава едновременно и непрекъснато обстановката в огледалата за обратно виждане, че е необходимо да се изследва евентуалното наличие и на други смущаващи явления, които не са отчетени от експертизата поради липса на данни за тях, като например пропадане на задна лява или дясна гума в неравности на терена, както и че извън обхвата на експертното изследване е останал въпросът дали хидравличната система има самостоятелен източник на захранване или се задейства от двигателя на автомобила и последният е следвало да бъде в работен режим, за да бъде осъществено разтоварването. По първия повдигнат като спорен от защитата въпрос относно съществуването или не на обективна възможност водачът К. да възприеме движението на пешеходката, попаднала впоследствие в зоната на габарита на автомобила при падането на гондолата, експертното заключение е видно, че дава категоричен отговор и той е положителен. В експертизата е защитено становище, че подсъдимият К. е имал техническата възможност да възприеме наличието на преминаващ пешеходец от дясната страна на автомобила в огледалата за обратно виждане, ако непрекъснато наблюдава в тях. Посочено е, че за да следи за безопасността на системата, водачът е следвало да наблюдава и двете странични огледала на товарния автомобил, при което е имал възможност да възприеме и пострадалата пешеходка. Разяснено е от вещото лице, че при преминаването ѝ в пространството между дясната страна на камиона и бетонната ограда на сметището, движейки се в посока от кабината към задната част на автомобила, пострадалата е била видима в огледалата за обратно виждане в кабината, където подсъдимият се е намирал в този момент. Не се отчитат според вещото лице никакви фактори, които да са препятствали

подсъдимия да възприеме присъствието ѝ около камиона в този участък. Горните изводи на вещото лице не са направени произволно, а са формулирани на база извършени от последното измервания за видимостта на водача на товарен автомобил тип влекач с полуремарке, като в експертизата е представена схема, отразяваща „видимата“ и „невидимата“ за водача зона, когато същият се намира в кабината/ л.22 от АТЕ, т.2, л.208 от ДП/. На основата именно на изведените при измерването параметри и техническите особености на процесната товарна композиция, за която експертът е посочил, че е снабдена с огледала за обратно виждане, както и огледало вдясно за възприемане на намиращи се обекти до нивото на гумата, е обоснован и изводът, че за водача К. е била налице обективна възможност да възприеме движението на пешеходката, при преминаване на последната в обсега на извършваната разтоварна дейност. В случая е важно да се отбележи по повод възраженията на защитата, че помощта, оказвана от свидетелите С., Х. и М. за обезопасяване на района и недопускане на случайно присъстващи на сметището лица да се доближат до разтоварващия отпадъци камион, не освобождава подсъдимия от задължението да осъществява контрол над управляваното МПС, а също и да следи пътната обстановка във всеки един момент от управлението на товарната композиция. Още повече, че присъствието на множество хора в района на сметището, е факт, който не е имало как да остане извън полезрението на подсъдимия. По втория поставен въпрос относно наличието на неравности на пътното платно, които биха представлявали отделно смущаващо явление, влияещо на стабилността на товарната композиция, вещото лице също е отговорило достатъчно ясно при изслушване на експертизата в съдебно заседание /спр. л.245 гръб от НОХД/. Отбелязвайки, че теренът е асфалтиран /захабен асфалт/, с леки неравности – микро неравности от самата грапавост на настилка, експертът е посочил, че в този си вид и състояние настилка не е повлияла устойчивостта на автомобила. Допълнил е, че останалите неравности на терена са вследствие разпилени отпадъци, които също не са повлияли промяната на положението на автомобила в такава степен, че да предизвикат неговото обръщане. Това становище на вещото лице съдът правилно е отчел, че кореспондира с данните, отразени в протокола за оглед на местопроизшествие и снимковия материал към него /спр. т.1, л.20-29 от ДП/, както и фотоалбума, съдържащ всички снимки от огледа на местопроизшествие /спр. л.273-281 от НОХД № 216/20г. на СлОС/, от които е видно, че около задните гуми на товарния автомобил не се забелязват значителни неравности. Третият въпрос, който защитата претендира, че не е получил отговор в експертизата, а именно относно принципа на задействане на системата за хидравлично повдигане на товарния автомобил, следва да се посочи, че разрешаването му е без значение за разглеждания казус. Това е така, тъй като по делото са налице достатъчно данни, че подсъдимият се е придвижил с камиона напред, т.е. двигателят на товарния автомобил е работил и той е бил приведен в движение, не за да подпомогне вдигането на гондолата, а за да преодолее възпиращата

изпадането на товара „тапа“, образувала се на терена вследствие частичното изпадане на отпадъците.

Съобразявайки горното, настоящата инстанция не намери основание да приеме, че изготвената по делото и ценена от съда автотехническа експертиза е неясна или непълна, поради което и искането на защитата за назначаване на допълнителна експертиза бе отклонено като неоснователно. В случая е важно да се отбележи, че за да изготви възложената му експертиза, вещото лице У., чиято квалификация и опит са безспорни, е посетило лично местопроизшествието след инцидента, запознавайки се непосредствено с обстановката, предмет на изследване, като същият е извършил и допълнителен оглед на процесната товарна композиция. Този подход по изпълнение на експертното задание, е още една гаранция за обективност на отразените в заключението технически постановки и ангажираните становища по поставените задачи. Непосредствено възприети от вещото лице са и видеозаписите от охранителни камери на „Мелница Сливен“ АД, в близост до чиято ограда е настъпило произшествието, съдържанието на които е възпроизведено в съдебно заседание пред първата инстанция. Наблюдаваното като обстановка в записите, не е останало без коментар от вещото лице при изслушването му в хода на съдебното следствие, като тези данни не са довели до промяна в становището му по поставените задачи. Обсъждайки заснетото от видеокамерите движение на обектите в района на произшествието /разместване на клоните на дърветата/, свидетелстващо за въздушни течения /вятър/, вещото лице убедено е потвърдило застъпеното в експертизата становище, че факторът „вятър“ не се явява основен такъв, който да е повлиял устойчивостта на товарната композиция. Констатирайки при възприемане на съдържимата във видеофайловете информация, че е налице известно несъответствие на силата на вятъра към часа на заснетото и по-късно – към момента на извършения в негово присъствие оглед на местопроизшествието, вещото лице разяснява, че и в двата случая не се касае за величина и пориви на вятъра, които да достигат критичната стойност от около 79 км/ч. Поради това и няма как да се твърди, че именно вятърът е причина за обръщане на процесната гондола, а в случая, както е обосновал в експертното си заключение, се касае за причини от комплексен характер. Категоричен е също, че гондолата не би се обърнала, дори и при голяма сила на вятъра, ако същата е била спусната надолу преди придвижване на композицията напред /спр. л. 242 от НОХД № 216/20г. на СлОС/.

Представените по делото видеозаписи от охранителните камери на „Мелница Сливен“ АД, съдът правилно е оценил, приемайки, че същите имат характера на „случайно създадени записи“ и съставляват веществени доказателства по смисъла на чл.109 от НПК. В съдебната практика няма спор, че случайно създадените фото-, видео-, кинозаписи, вкл. записите, създадени чрез предварително поставени на обществени места камери, е допустимо да бъдат ползвани в доказателствения процес с оглед на способността им да допринесат при разкриването на истината, като при съмнение, автентичността

им може да се проверява с всички процесуални способи, вкл. и по експертен път /Решение №206/15.01.2019 по дело №913/2018 на ВКС, НК, III н.о./. В настоящият случай изисканите и приложени по делото видеозаписи от охранителните камери на „Мелница Сливен“ АД, са били обект на експертен анализ по назначената от съда съдебно-техническа експертиза - протокол № 391/18.10.2021г., изготвен от вещото лице Р.М. при НТЛ към ОД на МВР - Сливен /спр. л.321-336 от НОХД № 216/20г. на СлОС/, която не се спори от страните. Снетите от експерта на хартиен носител снимки, онагледяват конкретното положение на кабината на камиона преди настъпването на произшествието и в крайната точка, в която се е намирала след преустановяване на движението на товарната композиция, като на същите обаче не се съдържа информация за поведението на водача К. към момента на настъпване на ПТП. Въпреки положените от съда усИ., такива записи не са представени по делото от страна на ръководството на „Мелница Сливен“ АД, което пречатства възможността за пряко възприемане на действията на подсъдимия по придвижване на товарната композиция след образуването се при разтоварването на отпадъците „тапа“. В случая тази липсваща на записите информация, съдът правилно е заключил, че се съдържа в показанията на разпитаните по делото свидетели – случайни очевидци на извършваната на инкриминираната дата от подсъдимия дейност по разтоварване на отпадъци /обсъдени по-горе/. Подробните сведения, които същите изнасят пред съда, дават ясна картина, както за обстановката в района на сметището, така и за конкретно проявеното от страна на подсъдимия поведение в ситуацията на невъзможност да разтовари целия товар от композицията. Проверката на една част от техните показания, която се осъществява посредством съпоставката им с данните, съдържащи се в наличните по делото видеозаписи от датата на инкриминираното събитие, както и отразеното в протокола за оглед на местопроизшествие и фотоалбум към него, съдът правилно е отбелязал, че не дава повод за съмнение в обективността им. Поради това и доводите на защитата за неизясненост на фактите по казуса не могат да бъдат приети за основателни.

Настоящата инстанция обаче намери за неправилен подхода на първостепенния съд в оценката му на представените с писмо рег.№ 343000-8247/10.07.2021г. от директор на ОД МВР – Сливен /спр. л.272 от НОХД/ видеозаписи, съдържащи се в два броя DVD-R, приложени на л.282 от НОХД, по отношение на които е приел, че доколкото са изготвени от служители на полицията, преди пристъпването към оглед на местопроизшествие от разследващия орган, и нямат характер на „случайни записи“, нито са изготвени по разпореждане на разследващия орган, не следва да ги обсъжда и цени при формиране на изводите си по фактите. Цитираните записи според въззивния съд действително нямат характер на веществени доказателства по чл.109 НПК, но няма пречка да бъдат ценени като веществени доказателствени средства по смисъла на чл.125, ал.1 НПК. Както вече се посочи по-горе, съдебната практика приема, че случайно създадените

фотоснимки, видеозаписи и др., които отразяват или съдържат информация за обстоятелствата, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК, следва да се третират като веществени доказателства по смисъла на чл.109, ал. 1 от НПК, тъй като представляват предмети, върху които има следи от престъплението /Решение № 170/19.07.2013 г., ВКС, III н.о.; Решение № 185/10.04.2012 г., ВКС, III н.о., Решение № 384/22.12.2014г. по н.д. № 1103/2014г., ВКС, I н. о./. В случая обаче съдържащата се в конкретно обсъжданите файлове информация не отразява елементи от самото престъпление, а има за цел да изучи и фиксира обстановката на местопроизшествието от отзовалата се първа на мястото оперативна група, с оглед и на предприетите по време на огледа промени в обектите, намиращи се на мястото на произшествието. Видеозаписите в никакъв случай не могат да бъдат квалифицирани като случайни, тъй като са направени от компетентно длъжностно лице – служител на НТЛ към ОД МВР – Сливен, само и единствено за закрепване на обективни данни във връзка с настъпилото пътнотранспортно произшествие, за което са предприети действия по разследване. Последното се установява от писмо с рег. № 343000-12243/14.10.2021г. от директор на ОД МВР – Сливен /спр. л.338 от НОХД №216/20г. на СлОС/, в което изрично е отразено, че представените видеозаписи са направени от експерти от НТЛ при ОД-МВР-Сливен, включени в състава на сформирания оперативна група, която е посетила местопроизшествието. Посочен е също в писмото и поименният състав на дежурната оперативна група, която по повод възникналото на 01.10.2019г. ПТП е пристъпила към изпълнение на служебните си задачи - разследващ полицай Димитър Димитров и мл. експерт към НТЛ Георги Георгиев, които съвместно с дежурния по график – инспектор Й.Г. и началника на НТЛ – гл. инспектор С.В. са посетили произшествието. Тези данни дават основание да се заключи, че функцията на обсъжданите видеозаписи отговаря на посочената в чл.125, ал.1 от НПК, а именно да възпроизведат веществени доказателства, фиксирани на местопроизшествието, които не могат да се отделят от мястото. Ето защо и въззивният съд не може да се съгласи със становището на ОС – Сливен, че видеозаписите като веществени доказателствени средства, не са изготвени по правилата на НПК, тъй като са създадени при пристигането на дежурната оперативна група при ОД МВР – Сливен, преди пристъпване към извършването на първото процесуално следствено действие – оглед на местопроизшествието, поставило и началото на досъдебното производство. Следва да се има предвид, че на двата диска се установяват налични три файла, съдържащи видеоматериали, както следва: първи видеозапис, създаден в 17:08:10 часа с продължителност 28,46 минути; втори видеозапис, създаден в 17:38:12 часа с продължителност 30,00 минути и трети видеозапис, създаден в 17:46:54 часа с продължителност 8,45 минути. Видно от протокола за оглед на ПТП /спр. т.1, л. 20-23 от ДП/ това процесуално следствено действие е започнало в 17:30 часа и приключило в 18:45 часа. Горното ясно сочи, че записите, съдържащи се във втория и третия

файл са заснети изцяло по време на извършване на огледа, като единствено заснемането на кадрите от първия файл е започнало около 20 минути преди часа, обявен в протокола като начало на огледа. В случая обаче следва да бъде отчетена както специфичната функция на заснемането, а именно да запази следите на местопроизшествието такива, каквито са установени от екипа непосредствено преди пристъпване към физически оглед, така и особеностите на конкретната обстановка след ПТП, разкриващи динамичната ѝ промяна поради прояви на агресивни настроения сред присъстващите на мястото множество хора, които с действията си биха могли да заличат важни за разследването следи на терена. На основание изложеното, настоящата инстанция прие, че обсъжданите видеозаписи са във връзка с фиксиране на доказателствата, установени на местопроизшествието, които не могат да бъдат отделени и поради тази причина следва да се разглеждат като годни доказателствени средства, изготвени във връзка с огледа на местопроизшествието и съставляващи неразделна част от протокола за това следствено действие. Съдът отчита, че в изготвения протокол за оглед липсва нарочно отразяване на извършените действия по заснемане на изследваната обстановка /изготвяне и прилагане на веществени доказателствени средства/, който формален пропуск на разследващия орган обаче намира, че в случая не следва да се отразява на тяхната доказателствена стойност, тъй като видно както от времето и причините за създаването на видеофайловете, така и от тяхното съдържание, те отговарят да са създадени за нуждите на наказателния процес, като визуализират описаните в протокола за ПТП фактически констатации. Ето защо, настоящата инстанция намира за основателно възражението на защитата срещу отказа на съда да обсъжда и цени посочените три броя видеозаписи, направени от служители на НТЛ при ОД МВР – Сливен. Същите е видно, че са били приобщени към доказателствените материали по делото, чрез възпроизвеждането им в съдебно заседание пред първоинстанционния съд на 16.09.2021г. /спр. л.298 от НОХД № 216/20г. на СлОС/, като страните са имали възможност да се запознаят със съдържанието им. Поради това, както и с оглед отсъствие на съмнения за автентичността на записите, въззивният съд не намери причина да подложи същите на експертно изследване, каквото искане бе поставено от защитата в съдебно заседание.

По същество във връзка с обсъждане съдържанието на видеозаписите, направени при огледа на местопроизшествието следва да се отбележи, че те не разкриват обстановка, която да е по-различна от обстановката, фиксирана и описана в протокола за оглед и фотоалбума към него, съдържащ всички снимки от мястото. Искането на защитата пред първостепенния съд за приобщаване на посочените видеозаписи, е направено във връзка с възражението им за наличие на отпадъци по пътното платно, на което е бил позициониран товарният автомобил при извършване на разтоварването от гледна точка на възможността тези отпадъчни материали да са допринесли за накланяне на вдигнатата гондола и нейното обръщане, независимо от

действията на подсъдимия. Видно от видеоматериалите, се констатира две по-големи купчини с отпадъци, едната е образувана при падането на каросерията, а другата от първоначално изсипаните отпадъчни материали – преди образуването на „тапа“. Втората купчина отстои на разстояние около 2-3 метра от задните части на товарната композиция, което съответства както на констатациите на вещото лице доц.д-р инж. У. в експертното автотехническо заключение, онагледено в скицата към него, така и на показанията на свидетелите-очевидци, които потвърждават, че в опит да освободи товара, подсъдимият е преместил камиона няколко метра напред. Това разстояние от 2-3 метра също е посипано от тънък слой отпадъци, без обаче такива да се установяват около гумите на товарния автомобил. Ето защо и не може да се приеме, че във видеозаписите се съдържат данни, които са противопоставящи се на заключението на вещото лице по автотехническата експертиза, ангажираше извод, че посипаният по земята зад камиона отпадъчен материал не е повлиял стабилността на композицията, съответно и не е допринесъл за настъпване на произшествието. Тук отново следва да се акцентира върху обстоятелството, че становището на вещото лице по поставените му задачи не е основано единствено на писмените данни и гласните сведения, получени от свидетелите, а и на личните му възприятия на цялостната обстановка на ПТП по време на извършения оглед на местопроизшествието, на който същият е присъствал в качеството на експерт. В този смисъл и макар за разлика от окръжния съд, въззивната инстанция да отчита доказателствената стойност на спорните видеоматериали, то изведената от тях информация, с оглед на съдържанието ѝ, не обуславя промяна във фактическите констатации относно обстановката, при която е настъпило ПТП: местоположението и разположението на товарния автомобил и каросерията му след настъпване на произшествието, местоположението на пострадалата, разположението на купчините с отпадъци, изсипани при разтоварването, както и метеорологичната обстановка. Посочените обстоятелства са достатъчно ясно фиксирани в огледния протокол и фотоалбума към него, в предоставения пред първоинстанционния съд фотоалбум, съдържащ всички снимки от местопроизшествието, както и в схемата, изготвена от вещото лице доц.д-р Х. У..

По отношение на останалите, приложени по делото писмени и веществени доказателствени средства - протокол за оглед на местопроизшествие и фотоалбум към него, протокол за оглед на веществени доказателства и албум към него, протокол за доброволно предаване и фотоалбум със всички снимки от местопроизшествието, въззивният съд се солидаризира с преценката на първата инстанция досежно тяхната валидност. Цитираните писмени и веществени материали, видно от отразеното в тях, са изготвени в съответствие както с общите правила на чл. 129 и сл. от НПК, така и при съобразяване със специалните изисквания за конкретното процесуално действие, поради което и съдът основателно се е позовал на тях в подкрепа на застъпените изводи по фактите.

Анализирайки задълбочено доказателствената съвкупност по делото, въззивният съд не намери основание за корекция на възприетите от първата инстанция фактически положения, отнасящи се до обстановката, при която подс.К. е реализирал пътнотранспортното произшествие, довело до смъртта на пострадалата М. З.а. Механизмът на разследваното ПТП според настоящия състав на съда, е установен правилно от окръжния съд и в съответствие с наличната доказателствена съвкупност, поради което и липсва основание за удовлетворяване искането на защитата за оправдаване на подс.К. по предявеното обвинение за извършено транспортно престъпление.

При очертаната по-горе фактическа обстановка, първостепенният съд се е съгласил с претендираната от прокурора правна квалификация на деянието, извършено от подс. И.К. по чл.343, ал.1, б. „в“ вр. чл.342, ал.1 от НК, като е приел, че допуснатото от последния нарушение на пътните правила, е регламентираното такова в разпоредбата на чл.5, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Изводът на първата инстанция, че извършеното от подс.К. престъпление е такова "по транспорта", е правилен и в съответствие със задължителните указания, дадени с Постановление № 1 от 17.01.1983 г. по н. д. № 8/1982 г. на Пленума на Върховния съд. Въззивният съд обаче не може да се съгласи със становището на ОС-Сливен по въпроса за квалификацията на нарушението, запълващо бланкетната норма на чл. 343 от НК. Преценката на съда, че подс.К. е реализирал инкриминираното ПТП при нарушение на правилата за движение, установени в чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, се оспорва и от защитата, доводите в която насока имат своята основателност. В случая, цитираната норма от специалния закон е единствената, въведена от прокурора в обвинението като запълваща бланкетния състав на чл.343 от НК, независимо, че в обстоятелствената част на обвинителния акт са описани фактически действия на подс.К., които сочат на неизпълнено от последния задължение, произтичащо от специалната норма на чл.20, ал.1 от ЗДвП - неупражнен контрол върху управляваното превозното средство. Действително, констатациите, отразени в обвинителния акт по отношение на конкретно извършените от подсъдимия действия, засягащи техническото състояние на автомобила, манипулацията с уредите, задвижването на същия и позиционирането му на пътя, с цел освобождаване в цялост на товара в гондолата - имащи отношение към запазване контрола върху превозното средство, не са образец на прецизно описание, въпреки което същите се явяват достатъчни за характеризиране на поведението на подсъдимия в дейността му като водач на МПС на датата на инкриминираното деяние. Това по някаква причина е убягнало от вниманието на първата инстанция, която е предпочела, в съгласие с предложеното от прокурора да приеме, че наказателната отговорност на подсъдимия следва да бъде ангажирана за нарушение на чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Неотчетено е останало обстоятелството, че в този законов текст се съдържа общо изискване към участниците в движението да не създават с поведението си опасности и пречки за движението, да не поставят в опасност живота и здравето на хората

и да не причиняват имуществени вреди, които предписания за безопасно движение намират конкретизация в други, специални правила – в случая, регламентираното такова в чл.20, ал.1 от ЗДвП, чието именно нарушаване от страна на подс.К., е в причинна връзка със съставомерния резултат. Последователно в съдебната практика е утвърдено разбирането, че когато водачът е нарушил специалното правило за движение, той отговаря за извършването му по специалния състав, а по отношение на общия състав се прилага принципът на поглъщане. По конкретното дело се установява, че съдът не е бил препятстван в това да извърши преквалификация на нарушението на пътните правила, включено в диспозицията на бланкетната норма по чл. 343 НК, доколкото от съдържанието на обстоятелствената част на обвинителния акт е видно, че на подсъдимия са били предявени фактите, изпълващи признаците на извършено нарушение на правилото за движение по чл.20, ал.1 от ЗДвП, и по тези факти подс. К. се е защитавал в досъдебната и съдебната фаза на процеса. В този смисъл е и разрешението, дадено в т.7 от ТР № 2 от 22.12.2016 г. по т. д. № 2/2016 г. на ОСНК на ВКС, съгласно което при решаването на въпроса за съставомерността на поведението на извършителите-водители съдът не може да се счита за обвързан от квалификацията на нарушенията на правилата за движение, посочени от прокурора в обвинителния акт. По друг начин казано, решаващият съд разполага с правомощието да даде правилната квалификация на нарушението, запълващо бланкетната норма на чл. 343 от НК, ако в обстоятелствената част на обвинението са описани фактическите обстоятелства по извършването му. Впрочем, от мотивите на присъдата е видно, че обосновавайки допуснато от подсъдимия нарушение на пътните правила, стоящо в причинна връзка с настъпилите общественоопасни последици, съдът е извел фактическите признаци именно на състава по чл.20, ал.1 от ЗДвП, въпреки което е останал на позицията на прокурора за приложимост в казуса на общата разпоредба на чл.5, ал.1, т.1 от ЗДвП. В съответствие с така направения извод и на основание чл.337, ал.1, т.2 от НПК въззивният съд прие, че следва да измени присъдата, като преквалифицира нарушението, запълващо бланкетната норма на чл. 343 от НК от такова по чл.5, ал.1, т.1 от ЗДвП в такова по чл.20, ал.1 от ЗДвП. Тази преквалификация в случая съдът намира за допустима предвид, че липсва съществено изменение във фактическия състав на нарушението.

Данните по делото установяват, че подс. К. е управлявал служебния тежкотоварен автомобил „ДАФ ФХ“, модел „95430“ с рег. № СН...ЕЕ, собственост на „Мелница Сливен“ АД, който представлява влекач с прикрепена към него каросерия тип гондола, повдигаща се чрез хидравличен механизъм, с предназначение за превоз на товари. Разграничението между товарен автомобил със специални функции и самоходна машина е направено в Тълкувателно решение № 28 от 29.07.1975г. по н.д. № 27/74г. на ОСНК на ВС, на основата на което в случая следва да се направи извод, че автомобилът, управляван от подс.К. попада в първата посочена в Тълкувателното решение група от моторни превозни средства, а именно

такива, които са предназначени и конструктивно пригодени за извършване на превоз на товари. Също така на инкриминираната дата товарната композиция е била използвана по предназначение за превоз на товар. Въпреки че товарът, не е бил обичайния за това превозно средство – зърнени култури в насипен вариант или преработени и пакетирани в палети, а е представлявал нееднороден по своя характер отпадък, той е следвало да бъде натоварен, транспортиран от предприятието на „Мелница Сливен“ АД до нерегламентираното сметище и разтоварен, което е дейност по транспорт на товари.

Настоящият съд напълно се присъединява към становището на първата инстанция относно изпълнителното деяние „управлява“, което не намира за нужно да преповтаря. Понятието „управление“, както правилно е подчертал окръжният съд, съобразявайки задължителните указания, дадени в т. 2 б. „а“ от Постановление № 1 от 17.01.1983 г. по н. д. № 8/1982 г. на ПВС, включва всички действия или бездействия с механизмите или приборите на моторните превозни средства, независимо дали превозното средство или машината е в покой или в движение, когато тези действия са свързани с опасност за настъпване на съставомерни последици. Съобразявайки горното и като е отчел, че доказателствата по делото разкриват дейност на водача К. по транспортиране на отпадъци от района на предприятието, в което работи до намиращото се в близост до него нерегламентирано сметище, където е извършил действия по частично разтоварване, с последващо придвижване на превозното средство за постигане на пълно разтоварване, съдът правилно е приел, че спор по отношение на факта дали К. е управлявал процесния товарен автомобил или не, не може да има.

В случая, предприемайки управление на товарния автомобил във връзка с дейността, която е следвало да извърши, подс.К. не се е съобразил с предписанията, дадени в нормата на чл. 20 ал.1 от ЗДвП, вменяваща му в задължение да контролира непрекъснато пътното превозно средство, което управлява. Контролът върху пътното превозно средство обхваща всички действия на водача, които засягат не само техническото състояние на ППС и показанията на съответните негови уреди, както и възможността пътното превозно средство да се задвижи само или да бъде задвижено или ползвано от трети лица, както и положението му спрямо останалите участници в движението, спрямо пътя или терена, включително ако се намира в покой, но включва и поведението на водача по всеобхватното, внимателно, концентрирано и непрекъснато наблюдение на пътната обстановка, така щото всички препятствия и опасности за безопасното движение да бъдат възприети своевременно и да бъдат избегнати /Р. 842/75 г., III н. о.; Р. № 960/80 г., III н. о., Р. № 164/88 г., III н. о.; Р. 945/78, III н.о.; Р. 831/76, III н.о./. Задължението за непрекъснат контрол над превозното средство възниква за водача от момента, в който същият поеме управлението на автомобила.

Несъмнено доказано е в казуса, че една от основните технически

причини за настъпване на процесното ПТП е загубата на управление върху товарната композиция от страна на водача поради неправилно предприети от последния действия по придвижването ѝ с вдигната в горна степен гондола и при извършване на ускорително-закъснително движение /на тласъци/, които неправилни действия са довели до загубата му на устойчивост върху терена, с последвало обръщане на гондолата.

От гледна точка на спецификата на казуса и във връзка с конкретно наведените в жалбата на защитника Д. възражения, че съдът е пропуснал да обсъди дали подсъдимият е нарушил конкретни разпоредби от Инструкцията за безопасна работа при товаро-разтоварната дейност с автомобили и ремаркета, утвърдена със заповед № 2 от 07.11.2018г. на Изпълнителния директор на „Мелница Сливен“ АД /Инструкцията / спр. л.221-235 от НОХД №216/20г. на СлОС/, съдът ще се ангажира да посочи следното: Правила, които К. е следвало да съобрази в дейността си по разтоварване на отпадъците се съдържат във второто изречение на т.24 в раздел I от Инструкцията, съгласно което „Разтоварване се извършва само след стабилизиране и укрепване на автомобила/ремаркетото самосвал.“, както и в раздел III, т.17 от Инструкцията, която гласи „Забранява се разтоварване на автосамосвала в движение с вдигнат кош“. Показанията на свидетелите-очевидци Р.Р., М.К., Н. М., Г.А. и И. М. насочват към извод, че подсъдимият е придвижил товарната композиция 2-3 метра напред с високо вдигната гондола, като при това е извършвал движение „на тласъци“, ускорявайки и спирайки, за да предизвика инерционни сили, които да подпомогнат изсипването на товара от каросерията. Свидетелите Д.С., О. Х. и Ш.М. също са очевидци на ПТП, като техните показания обаче бележат противоречивост по отношение на обстоятелството била ли е вдигната гондолата при придвижване на камиона напред и на каква височина. Пред първоинстанционния съд те поддържат тезата, че подсъдимият леко свалил гондолата, преместил товарния автомобил и след като спрял отново вдигнал гондолата докрай. От тримата единствено свид. С. конкретизира, че гондолата е била свалена на около 1,5 метра. В същото време тримата отричат товарният автомобил да се е движил постъпателно – „на тласъци“. Независимо от различията в техните твърдения обаче, посочената група свидетели също утвърждава факта, че товарният автомобил се е движил с вдигната каросерия, макар и не в най-горно положение. По този начин техните показания също стоят в подкрепа на извода, че подсъдимият К. е нарушил цитираните правила от Инструкцията, които въвеждат принципна забрана за разтоварване в движение с вдигнат кош, без оглед на това на каква височина и вдигнат коша /гондолата/, като налагат и изискване за стабилизиране и укрепване на автомобила, преди да се пристъпи към разтоварване. Ето защо и настоящата инстанция намира, че спор по отношение на обстоятелството за извършени от страна на подс.К. нарушения на правилата, въведени в раздел I, т.24, т.25 и раздел III, т.17 от Инструкцията, не е налице, макар в случая това да не е обосноваващо

неговата наказателна отговорност. Отчитайки по-нататък, че при придвижването на автомобила подсъдимият е извършвал ускорително-закъснително движение /на тласъци/, което движение допълнително е дестабилизирило товарната композиция и го е лишило от възможността да контролира същата /направено заключение в АТЕ/, съдът приема, че в комплексната си насоченост действията на последния противоречат на изискването по чл.20, ал.1 от ЗДвП за непрекъснат контрол над превозното средство.

Вярно е, че цитираните по-горе правила от Инструкцията касаят безопасното извършване на товаро-разтоварна дейност, но в случая, доколкото именно пренебрегването на същите е лишило водача К. от възможността да запази управлението върху автомобила при неговото придвижване, съдът счита за необходимо да ги посочи. Изрично обаче следва да бъде подчертано, че неспазването на горните правила за безопасна работа от страна на водача К., не определя отговорността му като водач на МПС във връзка с конкретно повдигнатото му обвинение, а същата произтича от неизпълнение на изискването за постоянен контрол над управляваното МПС – задължение за водача, произтичащо от специалната норма на чл. 20, ал.1 от ЗДвП. Осъществявайки придвижване напред с автомобила, след като е преценил, че по начина, по който е подходил не може да извърши разтоварването, подсъдимият е бил длъжен да изпълни задължението си да контролира управляваното МПС. Същият обаче сам се е поставил в невъзможност да осъществи контрол на автомобила, като не е спуснал гондолата, а е продължил да се движи, докато тя е била в горно положение. След като същият обективно е могъл да предотврати загубата на устойчивост на композицията и не е сторил това, то поведението му следва да бъде преценено като виновно такова, допринесло за настъпване на вредоносния резултат. Подсъдимият не е изпълнил и задължението си да наблюдава всеобхватно пътя, по който се движи, което го е лишило от възможността да възприеме преминаващата в близост до автомобила пешеходка З.а. Присъствието в района на сметището на колеги на подсъдимия, които са поели ангажимент да му указват за наличие на опасности, не освобождава последния от задължението му да следи пътната обстановка и да контролира автомобила в неговото движение спрямо останалите участници.

Изхождайки от горното, въззивният съд намира, че са налице всички предпоставки за съставомерност на извършеното от подсъдимия К. деяние по чл.343 от НК – същият е управлявал товарен автомобил, осъществявайки превоз на товари, при което извършвайки технически неправилно придвижване напред с вдигната гондола, съдържаща остатъчен товар отпадъци, е загубил управление върху същия, с което е нарушил разпоредбата на чл.20, ал.1 от ЗДвП. Загубата на управление върху товарния автомобил от страна на водача поради неправилните му действия по придвижване на същия по начина, описан по-горе, предизвикало дестабилизиране на композицията и обръщане на гондолата, стои в пряка причинна връзка с настъпИ.

съставомерен резултат – смъртта на пострадалата М. З.а.

За да гарантира безопасността на движение, както личната, така и на останалите участници в движението, подс. К. е следвало да борава с уредите за управление на процесния автомобил така, че да не допуска същият да изпадне в състояние на нестабилност и да причини обръщане на каросерията. Данните по делото, коректно интерпретирани в автотехническата експертиза сочат, че към момента на загуба на стабилност на товарната композиция са били налице и други смущаващи явления, като вятър с посока на направление на падане на гондолата. В съдебно заседание вещото лице е посочило като възможно загубата на равновесие да е била повлияна и от неравномерното разпределение на товара в каросерията при неговото изсипване и съответното натежаване в една или друга посока, което няма как да бъде установено с точност предвид динамиката на процеса на падане на отпадъците от вдигнатата гондола и липсата на предварителна информация за размера и теглото на отделните отпадъци, както и разположението им в каросерията при товаренето. Вещото лице е категорично, че никое от посочените смущаващи явления, не би могло самостоятелно да доведе до падане на гондолата, като загубата на равновесие на товарната композиция е резултат от едновременното проявление на всички фактори. В тази връзка неоснователно е възражението на защитата, че водачът може да предвиди, изчисли и контролира само придвижването на автомобила и степента на тласъците, докато останалите смущаващи явления, описани от вещото лице, не са под негов контрол. Безспорно, подсъдимият не може да контролира поривите на вятъра, нито движението на отпадъците при разтоварването, но той е могъл и е бил длъжен да предвиди наличието на тези обстоятелства и да съобрази поведението си с тях. Като професионален водач на тежкотоварен автомобил с дългогодишен стаж, подс.К. е следвало да отчете комплекса явления, които биха повлияли на стабилността на товарната композиция, както и да предприеме нужните мерки, за да избегне падането на гондолата. С поведението си подсъдимият е създал опасности и пречки за движението, като е поставил в опасност живота и здравето на хората, в случая на преминаващия пешеходец З.а, чиято смърт е причинена.

По делото е безспорно установено, че участъкът, в района на който е възникнало процесното ПТП, е с характеристиките на „път, отворен за обществено ползване“ по смисъла на пар.6, т.1 от ДР на ЗДвП и чл. 2, а.1 от ЗДвП, движението по който се урежда по правилата на ЗДвП. Макар процесният товарен автомобил да е разтоварвал отпадъци на нерегламентирано сметище, той реално е бил разположен върху общинска улица с идентификатор 67338.605.46 по КККР – гр. Сливен, докато пострадалата към момента на падане на гондолата се е намирала на територията на сметището, обособено върху УПИ 1 с идентификатор 67338.605.44, собственост на Община Сливен видно от писмо от Община Сливен изх.№ 1100-3808(1) от 17.10.2019г. и приложените към него Акт за частна общинска собственост и два броя скици /спр. л.62-65 от НОХД/. В тази

насока са събрани и множество гласни доказателствени средства, които потвърждават обстоятелството, че мястото, на което се е намирал товарният автомобил е път, по който се движат автомобили.

Обсъждайки поведението на втория участник в ПТП – пострадалата З.а, за която се установява от данните по делото, че е навлязла зад и встрани на автомобила, насочвайки се към зоната на габаритното обкръжение на товарната композиция, без да се съобрази с движението на същата и предприетите разтоварни дейности, както и с указанията на намиращите се в близост служители на „Мелница Сливен“ АД, ограничаващи достъпа на хора в зоната на разтоварване, първостепенният съд законосъобразно е извел принос на последната в настъпване на общественоопасния резултат. ОС-Сливен не се е ангажирал да посочи нарушените от пострадалата пътни правила, което налага въззивният съд да вземе отношение по въпроса. В случая поведението на пострадалата, изразило се в преминаване на последната по пътя и в непосредствена близост до процесния товарен автомобил - между дясната страна на композицията и външната страна на бетонната ограда на нерегламентираното сметище, е в нарушение на чл.108, ал.1 ЗДвП, което е допринесло до вредоносния резултат. Наличието на тревна площ вляво от товарния автомобил е обстоятелство, отразено в огледния протокол и на скицата, изготвена към автотехническата експертиза. При наличието на банкет, пешеходката е била длъжна да се движи по банкета, съгласно чл.108, ал.1 ЗДвП. Движение на пешеходците по платното за движение е разрешено тогава, когато няма тротоар или банкет или е невъзможно те да бъдат ползвани и то в посока, противоположна на посоката на движение на пътните превозни средства, по възможност най-близо до лявата му граница /чл.108, ал.2, т.1 ЗДвП/. В този смисъл напълно основателно първостепенният съд е приел наличие на принос на пострадалата в настъпване на общественоопасния резултат, което обстоятелство от своя страна повлиява и тежестта на наказателната отговорност, която подс.К. следва да понесе за извършеното деяние, предмет на разглеждане по делото. Доводът на повереника на частните обвинители - адвокат А.Б., за отсъствие на причинна връзка между поведението на пострадалата и настъпилите общественоопасни последици, е неоснователен. Той е аргументиран с твърдението, че гондолата не би паднала, ако подсъдимият не бе извършил нарушения на правилата за движение и за безопасно разтоварване на товари. Това е вярно, но също така е вярно, че ударът не би настъпил и ако пешеходката не бе нарушила правилото да се придвижва по банкета, а не по платното за движение.

Основателно съдът е отхвърлил доводите на защитата, поддържани и пред настоящата инстанция, че в разглеждания казус е налице хипотеза на случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК. Не се подкрепя от данните по делото твърдението, поддържано от защитниците, че причината за настъпилото ПТП, е стояла изцяло извън поведението на подсъдимия и на неговите субективни представи и действия. В правната теория и съдебна

практика еднозначно се приема, че за да бъде изключено виновното поведение на водача е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки: деецът да е съобразил предписанията на правно регламентираната дейност, която осъществява при управлението на МПС и да са налице условия, при които той да е бил поставен в невъзможност да изпълни задълженията си и да предотврати настъпването на вредните последици. В тази връзка, водачът на МПС не би могъл успешно да се позове на случайно деяние, щом е допуснал нарушения на правилата за движение, намиращи се в пряка причинна връзка с настъпИ. съставомерен резултат, вследствие на които нарушения сам се е поставил в невъзможност да предотврати настъпването на общественотоопасните последици /Решение № 121 от 4.07.1997 г. на ВКС по н. д. № 93/1997 г., 5-членен с-в; Решение № 146 от 11.03.2005 г. на ВКС по д. № 592/2004 г., II н. о.; Решение № 165 от 7.06.2013 г. на ВКС по н. д. № 472/2013 г., II н. о., НК; Решение № 179 от 29.06.2012 г. на ВКС по н. д. № 445/2012 г., III н. о., НК и др./ В случая, доколкото на основата на доказателствената наличност по делото и ангажираното експертно становище по АТЕ се установява, че подсъдимият не е изпълнил задължението по чл.20, ал.1 от ЗДвП за постоянен контрол върху управляваната товарна композиция, довело до настъпване на общественотоопасния резултат, то извод за „случайно деяние“ не би могъл да бъде направен.

При изграждане на изводите си относно субективните параметри на деянието, извършено от подс. К., първостепенният съд правилно и в съответствие с указаното в т. 3 б. "б" от ППВС № 1/ 83 г. е приел, че деецът е действал виновно, при форма на вината несъзнавана непредпазливост /небрежност/ по смисъла на чл. 11, ал. 3, предл. първо от НК. Съдът е съобразил и т. 5 от Тълкувателно решение № 2/2016 г. ОСНК, ВКС, посочвайки изрично вида на непредпазливата вина, а именно небрежност. Позицията на съда, че подсъдимият не е предвиждал настъпването на общественотоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, изцяло се споделя от въззивната инстанция като почиваща на установените по делото фактически положения. Управлявайки тежкотоварния автомобил в участък от пътя в близост до нерегламентирано сметище, подс.К. имал задължение да следи пътната обстановка и да контролира непрекъснато управляваното от него превозното средство. Предприемайки движение с вдигната в горна степен гондола и с ускорително-закъснителни движения, същият е следвало да предвиди, че при избрания от него начин на управление на товарната композиция, стабилността на същата значително намалява, при което и най-малките допълнителни фактори, като слаб вятър, неравности на пътя, разместване на товара в каросерията, е възможно да доведе до падане на гондолата и настъпване на ПТП с фатални последствия. Освен че е могъл, подсъдимият е бил длъжен, в съответствие с особеностите на конкретната пътна обстановка, да предвиди опасността от неблагоприятни последици и да вземе необходимите по закон мерки за безопасно движение - да свали

напълно гондолата и едва тогава да предприема движение напред, така че превозното средство да запази стабилност. Имайки предвид също дългогодишния стаж на подсъдимия - около 35 години като водач на МПС с категории придобита правоспособност – А, В, С, Д, ДБ, АМ, ТКТ и ВЕ и преминат курс за професионална компетентност и работа с товари, за който е положил изпит пред Държавна автомобилна инспекция, несъмнено е, че същият е имал необходимия професионален опит, рутина и квалификация, които да способстват правилната му преценка за съответно на пътната обстановка поведение, осигуряващо безопасно движение.

Постановената от първостепенния съд присъда не е протестирана от прокурора. Същата е атакувана пред настоящата инстанция от частните обвинители, чрез повереника им – адвокат А.Б. от АК-София, с оплакване за явна несправедливост на наложеното на подсъдимия наказание. Акцентирайки върху допуснатите, но неотчетени от съда административни нарушения на правилата за движение по пътищата, данните за предходната съдимост на подсъдимия, както и характеристикните му данни, жалбоподателите аргументират теза, че обемът наказателна принуда се явява недостатъчен за постигане на целите по чл. 36 от НК. Искането е за увеличаване размера на наложеното наказание към средния предвиден в закона размер, както и съответно увеличаване на кумулативното наказание лишаване от право да управлява МПС.

Доводи за явна несправедливост на наказанието са наведени и от защитниците на подс.К., макар и при отсъствие на конкретни съображения в тази насока. ЯВИ.т се в съдебно заседание защитник – адвокат А. поддържа, че прилагайки чл.55, ал.1, т.1 от НК, съдът не е оценил в достатъчна степен „участието и наличието на връзка между поведението на подсъдимия и вредоносния резултат“.

В рамките на очертаните в закона правомощия, апелативният съд, като подложи на внимателна преценка атакувания съдебен акт и в санкционната му част, намери следното:

Доводите за прекомерно проявена снизходителност от първата инстанция при определяне наказанието на подсъдимия, изтъкнати в жалбата на частните обвинители, не се подкрепят от материалите по делото. Без основание е и оплакването за прекомерна тежест на санкцията, заявено от защитата в контекста на претенцията за неправилно приложение на закона.

При обсъждане на въпроса за наказанието, което подсъдимият К. следва да изтърпи за осъществената престъпна деятелност, реализираща състава по чл.343, ал.1, б. „в“ вр. чл.342, ал.1 от НК, първоинстанционният съд е съобразил законоустановената наказуемост на това престъпление, а именно лишаване от свобода за срок от две до шест години. Съблюдавайки приложимите за казуса разпоредби и след оценка на обстоятелствата, от значение за индивидуализацията на наказанието, ОС-Сливен е определил на подсъдимия наказание при приложение на чл.55, ал.1, т.1 от НК под най-

ниския предвиден в закона предел, индивидуализиран на една година лишаване от свобода и кумулативно е определено наказание лишаване от право да управлява МПС по чл.343г от НК в размер на една година.

Отмереното в посочените граници наказание на подс. К., въззивната инстанция намира за справедливо.

В обсега на установените по делото факти, първата инстанция е достигнала до обосновано заключение, че реализираното от подс. К. престъпление по транспорта не разкрива специфика, завишаваща обществената му опасност извън рамките на характерната за този вид престъпления. Безспорно е, че нарушението по чл.20, ал.1 от ЗДвП, свързано със задължението на водачите на МПС да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват, е едно от най-тежките такива на правилата за движение по пътищата, довело в случая до възникване на ПТП, с последица – смъртта на пострадалата З.а. В същото време обаче не могат да се пренебрегнат и конкретните особености на реализираното произшествие, а именно обстоятелството, че в дейността на подсъдимия по транспортиране на отпадъци до нерегламентираното сметище, същият е бил подпомаган от нарочно определени служители на предприятието, в което работи, като същите са били натоварени със задължението да следят за безопасността на пътя и да сигнализируют водача при възникване на такава – ангажимент, който не е бил изпълнен пълноценно от тях. От значение за тежестта на санкцията е и установеното по делото неправомерно поведение на пострадалата З.а, с приближаване на последната в непосредствена близост до товарната композиция, при което тялото и е попаднало в габаритния обseg на композицията. Допуснатото от пострадалата нарушение на пътните правила, обусловило критичната ситуация на пътя, макар по естеството си да не представлява оневиняващ подсъдимия фактор, разкрива особености на пътното произшествие, които правилно са били отчетени от съда при преценката му за тежестта на санкцията.

Изследвайки в задълбочен план обстоятелствата, имащи значение за определяне на обема на наказателната принуда, първоинстанционният съд коректно е извел смекчаващите такива отговорността на дееца, относителната тежест на които е оценил напълно адекватно. Правилно съдът е приел, че подс. К. се установява като личност с ниска степен на обществена опасност. Фактическите констатации сочат, че подсъдимият е с чисто съдебно минало /реабилитиран по право - спр. т.2, л.214-215 от ДП/. Не са налице също данни за извършени от К. други противообществени прояви. Сведенията, представени от разпитаните по делото свидетели П.Й. и Г.В. – изпълнителни директори на „Мелница Сливен“ АД - работодатели на подсъдимия, го разкриват като добър професионалист, работещ във фирмата от 10 години, с висока отговорност, стриктно изпълняващ възложените му задачи. Същият е характеризиран като изключително честен и добър човек, с отлични взаимоотношения с останалите служители. Коректно също така като

обстоятелства, характеризиращи в положителна насока личността на подсъдимия, съдът е посочил неговата трайна трудова, семейна и социална ангажираност, демонстрираната от последния критичност към извършеното и изразено съжаление за настъпИ. тежък резултат, съдействието, което е оказал на разследващите органи след установяването му като автор на произшествието, както и поведението му след инцидента, изразяващо се в незабавно уведомяване на ръководството за случилото се, с цел създаване на организация по оказване на помощ.

Правилна оценка съдът е дал и на съдържащата се по делото информация относно санкционирането на дееца по административен ред за нарушения на правилата за движение по пътищата /спр. т.1, л.165 от ДП/. ОС-Сливен не е подходил формално – с отчитане само броя на издадените срещу водача наказателни постановления, а е съобразил както данните относно конкретното правно основание за ангажиране административнонаказателната отговорност на водача, така и давността на санкциите в контекста на съображенията, развити в ТР № 2/2018 г. по т. д. № 2/2017 г. ОСНК ВКС и ТП № 1/2015 г. по т. д. № 1/2014 г. ОСС от НК на ВКС и ОСС на II колегия на ВАС. Видно е от цитираната справка, че всички издадени срещу водача К. наказателни постановления, датират от и преди 2018 година, което е от значение за преценка на поправителния им ефект върху поведението на подсъдимия. Най-близко по време до датата на инкриминираното деяние, а именно през 2018 г. подс.К. е санкциониран с издаване на фиш във връзка с нарушаване от последния на чл.147, ал. 1 от ЗДвП – не е преминал технически преглед за техническа изправност на МПС. Месец преди това отново през 2018г., той е бил санкциониран с фиш за нарушаване на чл.139, ал.1, т.1 от ЗДвП – отново ангажиращ отговорността на подсъдимия за техническата изправност на МПС. В предходен период К. е санкциониран още два пъти с фиш през 2011г. – по чл.101, ал.1 от ЗДвП /възникване на повреда в ППС по време на движение/ и през 2012г. – по чл.137а, ал.1 от ЗДвП /непоставяне на обезопасителен колан/, както и два пъти с наказателно постановление през 2012г. – по чл.20, ал.2, т. „б“ от ЗДвП /движение с несъобразена скорост/ и през 2014г. – по 139, ал.1, т.1 и т.3 от ЗДвП /движение с технически неизправно ППС/. Така съдържимите в досието на водача К. данни за прояви в нарушение на пътното законодателство за цялата му практика като водач на МПС от около 35 години, както и естеството на нарушенията, не го определят като недисциплиниран водач. Ето защо и отчитането на предходните негови нарушения, не обосновава завишаване на санкцията, както претендира частното обвинение.

Въззивната инстанция намира възприетата от предходната инстанция необходимост наказанието да се определи в пределите, очертани от чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, за правилна. В разглеждания случай броят и значението на смекчаващите обстоятелства дават основание за приложение на правилата на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК - налице е обективна съвкупност от многобройни смекчаващи обстоятелства, обуславящи правен извод, че и най-лекото,

предвидено в закона наказание се явява несъразмерно тежко.

Въззивният съд споделя съображенията на първата инстанция, на основата на които последната е възприела, че за постигане целите на превенцията и преди всичко за поправяне на подсъдимия, не е наложително същият да изтърпи ефективно наложеното наказание лишаване от свобода. Налице са всички законови изисквания за приложението на чл. 66 от НК.

Анализирайки всички обстоятелства относно личността на подсъдимия, неговата степен на обществена опасност и възможностите за поправянето му, конкретните характеристики на проявената престъпна проява, въззивният съд счита, че в случая за поправянето и превъзпитанието на последния не е необходима принудителна изолация в местата за лишаване от свобода. По отношение на генералната превенция, тя също може да бъде постигната с прилагане на разпоредбата на чл. 66, ал. 1 НК, защото условното осъждане оказва в съществена степен предупредителен и възпиращ ефект както върху подсъдимия, така и спрямо останалите членове на обществото, тъй като не отпада възможността за привеждане в изпълнение на отложеното наказание при извършване на ново престъпление. Този ефект се постига и чрез размера на определения от съда изпитателен срок от три години.

Досежно наказанието, визирано в чл. 343г вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК – Лишаване от право да се управлява МПС съдът, като съобрази, че определеният от ОС-Сливен размер от една година е съобразен със степента на обществена опасност на конкретното транспортно престъпление, с ниската степен на опасност на подсъдимия като личност и водач на МПС, както и със всички останали обстоятелства, значими за отговорността на последния, възприе същото за справедливо. При отмерване срока на това кумулативно наказание съдът е съблюдал разпоредбата на чл. 49, ал. 2 от НК, както и задължителната тълкувателна практика - ТР № 61/1980 г. на ОСНК и Постановление № 1/17.01.1983 г. на Пленума на ВС. Така наложеното от ОС-Сливен наказание, въззивният съд намира, че в достатъчна степен ще въздейства осъзнаващо и предупредително върху подсъдимия и ще възпре последния от следващи, водещи до неблагоприятни последици действия в практиката му като водач на МПС. Ето защо в тази и част, присъдата следва да бъде потвърдена.

С оглед на постановената осъдителна присъда, правилно съдът е присъдил в тежест на подсъдимия К. направените по делото разноси, постановявайки да бъдат заплатени по сметка на органа, който ги е направил, а именно сума в размер на 435,30 лева – по сметка на ОД МВР Сливен, сумата от 563,30 лева по сметка на Окръжна прокуратура Сливен и сумата от 223,30 лева по сметка на Сливенския окръжен съд.

В съответствие с разпоредбата на чл. 189 ал.3 от НПК, съдът законосъобразно е осъдил подс.К. да заплати на всеки от частните обвинители направените от тях в хода на наказателния процес разноси съобразно техния доказан размер. Пред настоящата инстанция частните

обвинители не представят доказателства за направени разноси по делото, поради което и по обективни причини формулираното в жалбата им искане за осъждане на подсъдимия относно разноси, не може да бъде удовлетворено.

Липсват основания за изменяване на съдебния акт в частта, касаеща разпореждането с веществените доказателства по делото. Преценката на първата инстанция, че иззетият като доказателство по делото товарен автомобил „ДАФ ФХ“, модел „95430“ с рег. № СН ... КА, с прикачено към него ремарке - тип „гондола“ с ДК № СН .. ЕЕ, след влизане в сила на присъдата следва да се върне на неговия собственик – „Мелница Сливен“ АД, съдът намира за правилна.

В рамките на срока за изготвяне на решението, по делото са постъпили две молби от упълномощен процесуален представител на дружеството, собственик на товарния автомобил „Мелница Сливен“ АД, с вх. №№ 4350/05.05.2022г. и вх. №5723/16.06.2022г., в които е формулирано искане за връщане на товарната композиция преди приключване на воденото наказателно производство. Направеното искане е мотивирано със съображения, че това не би затруднило процеса по доказване на дейността, инкриминирана по обвинителния акт, а задържането на товарния автомобил лишава дружеството от възможността да ползва същия в сезон на активна производствена и транспортна дейност.

В преценката си за основателност на молбите, съдът съобрази на първо място принципната постановка в закона - чл. 111, ал.1 от НПК, че „веществените доказателства се пазят, докато завърши наказателното производство“. Уреждайки в ал.2 на чл.111 от НПК възможност предметите, иззети като веществени доказателства да бъдат върнати на правоимащите, от които са отнети, преди да завърши наказателното производство, законодателят е поставил изискване за преценка дали това няма да затрудни разкриването на обективната истина.

В разглеждания случай данните по делото сочат, че процесният автомобил - „ДАФ ФХ“, модел „95430“ с рег. № СН ... КА, с прикачено към него ремарке - тип „гондола“ с ДК № СН .. ЕЕ, чието връщане се претендира, е приобщен по делото като веществено доказателство, на основание чл. 109 от НПК. В хода на воденото разследване по отношение на автомобила са били извършени процесуално следствени действия, като същият е обследван и за целите на назначена и изготвена по делото автотехническа експертиза. Наказателното производство по делото не е приключило и същото предстои да бъде разгледано от ВКС, в случай на депозиране от страните жалби или протест срещу постановеното от въззивния съд решение, след неговото обявяване.

Настоящата инстанция отчита, че в активната си позиция по делото защитниците на подсъдимото лице оспорват заключението по изготвената автотехническа експертиза, като претендират ангажиране на допълнителна такава, именно с цел изследване техническите параметри на процесния

товарен автомобил. Горното дава основание на съда да счете, че връщането на превозното средство преди финалния акт на ВКС, който е окончателен, може да затрудни разкриването на обективната истина.

Следва да се отбележи, че данните по делото не позволяват да се направи извод за допуснати нарушения във връзка с правилното съхраняване и грижливо опазване на вещественото доказателство, за което се установява, че е предадено на съхранение в Сектор КАТ при ОД МВР - Сливен.

На основание горното, въззивният съд прие, че искането на собственика на процесната товарна композиция - „Мелница Сливен” АД, за връщане на вещта, преди завършване на наказателното производство, не може да бъде уважение. Поради това и актът на първата инстанция в частта, относно постановеното разпореждане с процесната товарна композиция, не следва да бъде изменяван.

По изложените съображения, въззивната инстанция счита, че с оглед предоставените процесуални възможности в съдебното производство, образувано по жалби от защитниците на подсъдимия и частните обвинители, следва на основание чл.337, ал.1, т.2 от НПК да измени атакуваната присъда на Окръжен съд-Сливен единствено в частта, касаеща нарушението на правилата за движение по пътищата, като го преквалифицира от такова по чл.5, ал.1, т.1 от ЗДвП в такова по чл.20, ал.1 от ЗДвП. В останалите ѝ части, присъдата следва да бъде потвърдена като обоснована и законосъобразна.

Мотивиран от горното и на основание чл. 337, ал.1, т.2 вр. чл. 334 т.3 от НПК, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 18/11.11.2021г., постановена по НОХД № 216/2020г. по описа на Окръжен съд – Сливен, като:

ПРЕКВАЛИФИЦИРА нарушението на правилата за движение, намиращо се в причинна връзка с настъпИ. съставомерен резултат, от такова по чл. 5, ал.1, т.1 от ЗДвП в такова по чл. 20, ал. 1 от ЗДвП.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране пред Върховния касационен съд на РБългария в петнадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от настоящото решение да се изпрати на процесуалния

представител на „Мелница Сливен” АД-Сливен.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____